ENVER HOCA

MODERN REVİZYONİZMİN BUNALIMI

DEVRİMCİ PROLETARYA
YAYINLARI

ENVER HOCA

Modern Revizyonizmin Bunalımı

Devrimci Proletarya Yayınları — 6

Özgün adı : «The Crises of Italian Modern Revisionism»
İlk basımı «8 Nentori» yayınevi tarafından Tiran, 1977 de yapılmıştır. İngilizcesinden dilimize çevrilmiştir.

Baskı tarihi : Aralık 1977
Sorumlu Yönetmen : Leyla Sevükten

Baskı — Dizgi : Özdemir Basımevi
Kapak baskı : Kelebek Matbaası
Cilt : Kayalar Mücellithanesi

Devrimci Proletarya Yayınları

Yönetim Yeri : Atasaray 409
Cağaloğlu, İstanbul

ENVER HOCA

MODERN REVİZYONİZMİN BUNALIMI

İÇİNDEKİLER

I. P. TOGLİATTİ'NİN «VASİYETNAMESİ», İTALYAN MODERN REVİZYONİZMİNİN BUNALIMI VE MARKSİST-LENİNİSTLERİN MÜCADELESİ 7

Revizyonistlerin Esas Amacı Marksist-Leninistlere Karşı Savaşmaktır 9

P. Togliatti, Sosyalist Ülkeler ve Komünist Partilerin Daha da Yozlaşmasını İstemektedir 19

«Çok Merkezcilik» ve «Tek Merkezcilik», Modern Revizyonizm Saflarında Anti-Marksist İki Eğilim 29

Tüm Revizyonist Akımlara Karşı Kararlı Ve İlkeli Bir Mücadele, Komünist Devrimcilerin Kutsal Bir Görevidir 35

II. İTALYAN KOMÜNİST PARTİSİ 10. KONGRESİ'NDEKİ TEZLER ÜZERİNE DEĞERLENDİRMELER 45

— Bu küçük kitapçık yoldaş Enver Hoca'nın iki makalesini kapsamaktadır:

— Bunlardan ilki, AEP Merkez Komitesi'nin yayın organı «Zeri i Popullit» adlı gazetede 13 Kasım 1964 tarihinde yayınlanmıştır. Makale, «Söylevler ve Makaleler» (1963-64) adlı kitaptan alınmıştır.

— «İtalyan Komünisi Partisi 10. Kongresi'nin Tezleri üzerine Eleştiriler» adını taşıyan ikinci makale, 1962 yılında yazılmış ve ilk kez, Enver Hoca yoldaşın Seçme Eserler adlı yapıtının Arnavutça baskısının 24. cildinde yayınlanmıştır. Makale, İtalyan Komünist Partisi 10. Kongresi'ne ilişkin tezleri kapsamaktadır.

I

TOGLİATTİ'NİN VASİYETNAMESİ, MODERN REVİZYONİZMİN BUNALIMI VE MARKSİST-LENİNİSTLERİN MÜCADELESİ

İtalyan Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin teorik organı «Rinascita»nın 5 Eylül 1964 tarihli 35. sayısında Palmiro Togliatti'nin Batılı basın tarafından «vasiyetnamesi» olarak nitelenen son yazıları yayınlandı. Bu, P. Togliatti tarafından Yalta'da (SSCB) 1964 Ağustosunda yazılan ve Kruşçev grubu tarafından uluslararası bir komünist ve işçi partileri toplantısı çağrısında bulunulmasından doğan sorunlar hakkında onun N. Kruşçev ve diğer Sovyet liderleriyle yaptığı görüşmelere temel teşkil eden «uluslararası işçi hareketi ve birliği» hakkındaki bir muhtırayı içermektedir.

Togliatti'nin ölümünden sonra Genel Sekreter seçilen L. Longo başkanlığındaki İtalyan Komünist Partisi Başkanlığı, Togliatti'nin bu son yazılarını vakit kaybetmeksizin yayınlamış ve bunu parti programı olarak ilan etmiştir. Longo, Togliatti'nin «vasiyetnamesine» yazdığı kısa önsözde şöyle demektedir: «Parti Başkanlığımız, yoldaş Togliatti tarafından hazırlanan belgede 'uluslararası komünist hareketin

bugünkü koşullarında Partimizin durumunun büyük bir açıklıkla saptandığını' görmüş ve bu görüşü benimsemiştir. Bu nedenle, uluslararası Komünist ve işçi hareketi ve bütünlüğünün sorunları karşısında Partrimizin kesin tavrını belirlemesi nedeniyle, Yoldaş Togliatti'nin muhtırasını yayınlıyoruz.»

Belgenin yayınlanması hem revizyonist çevreler hem de burjuva basını tarafından büyük ilgiyle karşılandı. Kruşçev grubu belgeye karşı suskun bir tavır takınıp yorum yapmamayı tercih ederken, emperyalistler ve Tito kliği belgenin yayınlanmasını büyük bir memnuniyetle karşıladılar. Bunun nedeni, P. Togliatti'nin İtalyan Revizyonistlerinin özellikle Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisine karşı takındığı düşmanca anti-marksist tavrı yinelemesi hem de İtalyan revizyonistlerinin diğer revizyonistlerle ve ilk elde Kruşçev grubuyla aralarınrdaki farklılıkları açıklığa kavuşturmuş olmasıdır.

Togliatti'nin «vasiyetnamesinin» tümü, marksizm-leninizmin çarptırılması ve modern revizyonizmin teori ve pratikte onun yerini alması amacını gütmektedir. «Vasiyetname», «İtalyan sosyalizmi» ve «İttalyan çok-merkezciliğinin» ana çizgilerini yansıtmaktadır.

Revizyonistlerin kendilerini teşhir ettikleri Togliatti'nin «vasiyetnamesi», biz marksist-leninistler için büyük önem taşımaktadır. Gerçek devrimciler bu belge sayesinde, şimdiye kadar verdikleri mücadelenin revizyonistlerin düşmanca amaçlarını gerçekleştirmeleri nedeniyle nasıl engellendiğini görmekle kalmayıp, ayrıca aralarında çelikilerin daha yoğun ve keskin bir hale geldiğini de kavrayabilirler. Üstelik marksist-leninistler Togliatti'nin «vasiyetnamesi» sayesinde modern revizyonistlerin bugün ve gelecekte

marksist-leninist partilere, gerçek devrimcilere ve komünizme karşı mücadelelerinde uygulayacakları plân ve metodları da açıkça görebilirler.

Revizyonistlerin bu şeytanca planlarının tümüyle ve vakit kaybetmeksizin sergilenmesi ve çeşitli revizyonist grupların kendileri hakkında kurdukları hayallerin yıkılması gerekmektedir. Gerçek devrimciler komünizmin bu düşmanlarından gelecek olan muhtemel tehlikelere karşı uyanık olmak zorundadırlar. Bu nedenle Togliatti'nin «vasiyetnamesinin» büyük bir dikkatle incelenmesi gerekmektedir.

REVİZYONİSTLERİN ESAS AMACI MARKSİST-LENİNİSTLERE KARŞI SAVAŞMAKTIR

P. Togliatti'nin «vasiyetnamesini» okuduğumuzda, belgenin esas amacının uluslararası komünist hareket ve sosyalist kamp içinde bir bütünlüğe ulaşmak değil, Togliatti ve tüm revizyonist liderlerin amaçlarına uygun bir biçimde marksist-leninist partilere, bunların sürekli artan gücüne ve özellikle Çin Komünist Partisi'ne karşı verilecek daha etkin bir savaşı gerçekleştirmek için gereken metodların ve araçların öğretilmesi olduğunu anlıyoruz. Togliatti'nin kendisi de bunu inkâr etmiyor. «Vasiyetname»sinin bir bölümü «Çin Mevzilerine Daha Etkin Bir Biçimde Nasıl Saldırılabilir?» adını taşımaktadır. Bunun nedeni, revizyonistlerin artık güçlerini yitirmekte olduklarını ve kimsenin yaptıkları demogojiye kulak asmadığını anlamaları ve işçi sınıfının devrimci kitlelerinin, devrimci marksist-leninist partiler ve gruplar etrafında birleşmesidir.

Gerçekten P. Togliatti'nin «vasiyetnamesinde»

de belirttiği gibi, marksiszm-leninizme karşı savaşta revizyonist güruhun durumu pek de parlak değildir. Togliatti'ye göre, bunun temel nedeni de N. Kruşçev' ve grubunun «yanlış», «dogmatik» ve acımasız taktikleridir. Togliatti, «Çinli komünistlerin hatalı siyasal görüşleri ve yıkıcı eylemlerine karşı güçlü bir mücadele için bizim öngördüğümüz plan bugün uygulanmakta olandan farklıdır... Farklı bir çizgi izlenmektedir ve bence elde edilen sonuçlar tatmin edici değildir» demektedir.

Togliatti revizyonistleri, en korkak fakat aynı zamanda en tutarlı revizyonistlerdir. Bu nedenle, ölmüş olan liderlerinin açıkça belirttiği gibi Çin'li ve diğer «dogmatik» (marksist-leninistlere) karşı açık polemiklerin ara verilmeksizin sürdürülmesini istemektedirler.

İtalyan revizyonistleri kendilerini marksizm-leninizmin can düşmanı olarak göstermektedirler ve gerekten de öyledirler. Marksist-leninistlere karşı verilen açık ve yoğun savaşa bazı özel durumlarda bile ara verilmemesi gerektiğine inanmaktadırlar. Aksi halde üstlendikleri hainice görevi yerine getiremeyeceklerdir. İtalyan revizyonistleri, Kruşçev'in «polemiklere son verilmelidir» şeklinde demagojisinin de boş ve aldatıcı olduğunu, ne revizyonistler ne de «dogmacılar» tarafından polemiklere son verilebileceğini söylemektedirler.

Öte yandan Togliatti, polemiklerin esas yönünün değiştirilmesini istemektedir. Kruşçev grubunun yaptığı propogandanın acı deneyinden sonra «yaratıcı marksiszm-leninizmin» ilkelerini örnek gösteren Togliatti, devrimci marksist-leninist öğretinin ilkelerinin güncel sorunları ile uğraşan marksist -leninist partilerle teorik polemiklere girmekten ka-

çınılmasını istemektedir. Togliatti'ye göre tartışma, ülkenin iç sorunları etrafında yoğunlaşan karmaşık, yöntemsiz ve denetimsiz küçük güncel çatışmalara yöneltilmelidir. Böylece Çin'li ve Arnavut «dogmatikler» «tümüyle güçsüz ve silahsız kalacaklar» ve «etkinliklerini yitireceklerdir.»

P. Togliatti bu önerisiyle son derece tehlikeli bir görüşü ortaya atmaktadır. Kendisinin de kabullenmek zorunda kaldığı gibi, modern revizyonistler marksist-leninistlerle temel ilkeler üzerinde giriştikleri polemiklerde büyük yenilgiye uğramışlar, demagojileri boşa çıkmış ve artık marksizm-leninizmin temel ilkelerini karalayacak durumları kalmamıştır. İlkeler üzerinde girişilen polemikler revizyonistler için büyük bir felâkettir. Çünkü bu, komünist kitlelere ve işçi sınıfına, revizyonistlerin marksizm-leninizmin temel ilkelerinden nasıl saptıklarını açıkça göstermekte, döneklerin gerçek kimliklerini ortaya koymaktadır.

Bu arada devrimci marksist-leninistler her yerde örgütlenmekte, marksist-leninist öğretiyi revizyonistlere karşı savunan yeni gruplar ve partiler oluşturmaktadırlar. P. Togliatti bu gerçekten korkmaktadır. Bu nedenle, revizyonizmin tümüyle teşhir edilmesini önlemek için, ilkeler üzerindeki polemiklerin ikincil sorunlara, gündelik olaylara kaydırılmasını istemektedir. Togliatti'nin bununla söylemek istediği şey şudur: bırakınız herkes kendi ideolojik görüşüne bağlı kalsın ve bu konuda polemiklere girilmesin; komünistler marksizm-leninizmin temel ilkelerine müdahale etmeyeceklerdir; yeni devrimci grup ve partilerin oluşturulma süreci her türlü yolla engellenecektir; dönek revizyonistler oportünist eylemlerini gerçekleştirmek fırsatını bulacaklardır.

Onların bu oportünist çizgisi devrimci marksist-leninistlerin tasfiye edilmesi, burjuvazi ve emperyalizmle ittifaklar kurulması anlamına gelmektedir.

Togliatti ve yandaşlarının tüm saptırma ve engelleme çabalarına rağmen, marksizm-leninizmle revizyonizm arasında bugün sürmekte olan polemikler sona ermeyecektir. Bu polemikler ancak modern revizyonizm tümüyle yıkıldığı zaman son bulacaktır. Marksist-leninistler, komünist ve devrimci hareketin beklenen sona ulaşabilmesi için büyük önem taşıyan bu ideolojik çatışmayı sürdürmeyi uluslararası yüce bir görev kabul etmektedirler.

P. Togliatti, Kruşçev grubunun hem marksist-leninistlere karşı sürdürdüğü polemiklerin tarzından, hem de revizyonist politikanın uygulanması için sürdürülen eylemlerden memnun değildir. Togliatti'ye göre, «Çinlilerin saldırıları (yani marksist-leninist partilerin örgütlü mücadelesi), genelde ideolojik ve propaganda yöntemine yönelik polemiklerdir, yoksa Çin mevzilerine karşı mücadele için geliştirdiğimiz politikaya ilişkin değildir». Togliatti''ye göre, bu yönde atılan «olumlu» fakat «yetersiz» adımlar, nükleer denemelerin kısmen durdurulmasını amaçlayan Moskova Anlaşmasının imzalanması ve N. Kruşçev'in Mısır'ı ziyaret etmesidir. O, hem Kruşçev revizyonistlerinden, hem de diğer ülke revizyonistlerinden benzer «eylemci» atılımlara devam etmelerini istemektedir.

Böylece, emperyalizmin atom bombasına dayanarak yaptığı şantajlarına bütünüyle teslim olan Togliatti ve onun İtalyan revizyonist yandaşları, Kruşçev grubundan «gereksiz duraksamalardan» kaçınmalarını, emperyalistlerle bir an önce anlaşmaya varabilmek için nükleer deneyler konusunda

imzaladıkları üçlü anlaşmalarda olduğu gibi, teslimiyetçi ödünler vermelerini istemektedir. Fakat emperyalist şantaja karşı takınılan teslimiyetçi tavır, emperyalistlere verilen ödünler ve onlarla ilişkilere girmek, revizyonistlerin düşündüğü gibi uluslararası sürtüşmelerin ve savaş tehlikesinin azalmasına sebep olmamış, aksine emperyalistlerin iştahlarını kabartmış ve onların daha saldırgan olmalarına neden olmuştur. Bunun en güzel örneği ABD'li emperyalistlerin Güney-Doğu Asya'daki saldırgan eylemleri, Batı Berlin'de ardı arkası gelmeyen provakasyonları ve son aylarda Küba'ya karşı giriştikleri korsanca eylemlerdeki çoğalmadır. Togliatti'nin kendisi bile bugünkü uluslararası durumun 2-3 sene öncekine oranla çok daha kötü olduğunu itiraf etmektedir.

Togliatta «vasiyetnamesinde», revizyonistlerden nerede olursa olsunlar, marksist-leninist partiler ve bu partilerin dünya üzerindeki otorite ve etkinliğine karşı güçlerini artırmalarını istemektedir. Togliatti, marksist-leninistlerin ve özellikle Çin Komünist Partisi'nin Asya, Afrika ve Lâtin Amerika ülkelerinde, kendi deyimiyle «üçüncü dünyada», giderek artan gücünden endişe duymaktadır. Bu nedenle Togliatti revizyonist grupların, marksist-leninist partilerin bu bölgelerdeki durumlarını ve etkinliklerini sarsmak için çok daha yoğun bir şekilde çalışmaları gerektiğini söylemektedir. Togliatti, «... bir grup Batılı komünist parti tarafından düzenlenen, 'üçüncü dünya'nın demokratik ülkelerinin ve buralarda sürdürülen ilerici hareketlerin temsilcilerinin katılacağı toplantıda işbirliği ve yardımın somut koşullarının saptanması, Çinlilerin lâfla değil gerrçeklerle yenilgiye uğratılmasının tek yoludur» demektedir.

Togliatti ve yandaşları «üçüncü dünya»nın durumu konusunda neden bu kadar endişe duymaktadırlar? Bu ülkelerde gelişmekte olan güçlü, anti-emperyalist ulusal kurtuluş mücadeleleri yok mudur? Ya da onları korkutan bu mudur? Bugün bütün dünya, Çin Komünist Partisi ve diğer marksist-leninist partilerin, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş mücadelelerinin en azimli destekleyicisi olduklarını ve halkların özgürlüğü ve bağımsızlığı için emperyalizme karşı korkusuzca savaştıklarını bilmektedir. Bu nedenle Togliatti'nin isteğine uygun olarak bu partilerin izledikleri yola karşı çıkmak, emperyalizme karşı mücadele eden halklar arasındaki etkinliğini azaltmaya çalışmak, gerçekte halkların anti-emperyalist kurtuluş mücadelesine karşı çıkmak demektir. Gerçekler, Tito'dan Kruşçev ve Togliatti'ye kadar tüm çağdaş revizyonistlerin amacının, halkların emperyalizme karşı verdikleri mücadeleyi engellemek ve geriletmek olduğunu göstermiştir. Togliatti'nin kendisi, «sömürgeci rejimlerin hemen hemen tümüyle çöktüğünü» ve «dünya emperyalizminin etkin olduğu bölgelerin kalmadığını» defalarca yinelemiştir. Togliatti başkanlığındaki İtalyan revizyonistleri, «bütün insanların ve özgür halkların daha iyi yaşam şartları ve bağımsızlık gibi isteklerinin karşılanabileceği» bir düzenin yaratılabilmesi için, «sosyalist ülkelerle, kapitalist ülkelerin önder sınıfları arasında» bir işbirliğinin gerçekleşmesi gerektiği görüşünü savunmaktadırlar. Özellikle Avrupa'nın farklı sistemlere sahip devletleri arasında, «azgelişmiş bölgelere yardım için ortak mücadele» adı altında «ortak amaçlar» saptayan yine kendileridir. Togliatti'nin emperyalizme karşı mücadele veren halklara «yardımdan» anladığı budur!

Marksist-leninist partilerin daha başarılı bir biçimde nasıl yenileceği görüşü üzerinde duran Togliatti, «vasiyetnamesinde», Çin Komünist Partisi, Arnavutluk Emek Partisi, diğer partiler ve komünist hareketin farklı grupları ile ilişkiler kurmayı amaçlayan bir komünist partiler toplantısı yapılmasının yararlı ve uygun olup olmadığı konusunda şüphe duyduklarını belirtmektedir. Togliatticiler, Kruşçev'in dönek grubunun bu taktiğini hatalı revizyonist davaya son derece zararlı bulmaktadırlar.

Togliatti'ye göre, böyle bir toplantının tertiplenmesi, komünist hareketin gruplara ayrılmasının onaylanması anlamına geldiğinden çok tehlikelidir. Çünkü bu, marksist-leninistlerin revizyonistlere karşı yürüttükleri dünya çapında mücadeleyi ve dünya komünist hareketinin çeşitli saflarındaki farklılaşma sürecini hızlandıracak, marksist-leninist güçlerin birleşmesine neden olacak ve revizyonistlerin kaçınılmaz sonunu yakınlaştıracaktır. Togliattiye göre «bu bölünme hareketi bütün ülkelerde 'örgütler' kuracak olan Çin yanlısı enternasyonal bir merkezin oluşturulmasına rastlarsa tehlike daha da büyük olacaktır. Bütün partiler, özellikle en güçsüz olanlar eylemlerinin büyük bir bölümünü bu yeni 'Enternasyonalin' gruplarına karşı polemikler ve mücadele için kullanacaklardır... şurası gerçektir ki, bugün bile Çinlilerin hemen bütün ülkelerdeki bölücü faaliyetleri geniş çapta sürmektedir. Bu çabaların nitelikten niceliğe dönüşmesini yani gerçek, genel ve onaylanmış bir bölünmeyi engellemeliyiz» demektedir.

Komintern'in tecrübeli neferi Palmiro Togliatti dünya marksist-leninistlerinin örgütlenme gücünü

çok iyi bilmekte ve bundan (yani «Çinin» tüm ülkelerdeki marksist-leninist partilere «gruplara» bölünmüş «yeni» bir Enternasyonal yaratmasından) korkmaktadır. Dünyanın her yerinde oluşmaya, seslerini duyurmaya ve güçlenmeye başlayan yeni marksist-leninist parti ve grupları küçümsemeye çalışmakla birlikte, Togliatti, bunların modern revizyonizm için çok tehlikeli olduklarının da farkındadır. Togliatti bu nedenle, kendilerine fazlaca güvenen, sahip oldukları «askeri ve ekonomik güçlerle» zehirlenen ve körleşen Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin prestijine körü körüne inanan Kruşçev'cilerden, tarihten ve uluslararası komünist hareket deneyinden çıkarılan dersleri unutmamalarını, ve ikinci Enternasyonal'in oportünist ve revizyonistlerinin Üçüncü Enternasyonal tarafından uğratıldığı rezilce yenilgiyi hatırlamalarını istemektedir. Bu arada Togliatti, Kruşçev ve yandaşlarına: kendi felaketlerini hazırladıklarını ve bu felaketi ancak farklı bir biçimde hareket ederek savuşturabileceklerini, bu yüzden de, bu tür «toplantılara» son vermelerini, kesin bölünmeden kaçınmalarını öğütlemektedir.

Revizyonistlerin bu farklı iki taktiği, geçerli oldukları değişik koşullar altında geliştirilmiştir. Sovyetler Birliği'nde iktidarı ellerinde bulunduran N. Kruşçev ve grubu, Komünist hareketin tam bir bölünmeye uğraması demek olan krizle; revizyonistlerin ihanet çizgisine başkaldıran ve kaldırmaya devam edecek olan marksist-leninistlerle; baskı ve zulüm gibi polisiye tedbirlerle başedebileceğini düşünmektedir. Buna karşılık kapitalist bir ülkede olan ve devlet gücünü ellerinde bulunduramayan ve sonuç olarak marksist-leninistlerin eylemlerini bu tür

yöntemlerle engelleyemeyen Togliatticiler, N. Kruşçev'in komünist hareketin kesin bölünmesi için uyguladığı aşırı yöntemlere karşı çıkmaktadırlar. Böylece felâketi geciktireceklerini ve daha esnek ve «demokratik» yöntemlerle devrimci komünistlerin örgütlenmelerini ve mücadelelerini felce uğratabileceklerini ümit ediyorlardı.

Fakat ne N. Kruşçev ve grubu tarafından uygulanan baskı yöntemleri, ne de Togliatti'nin önerdiği «ince» taktikler devrimci marksist-leninist güçlerin kaçınılmaz birleşme ve örgütlenme sürecini ve çağdaş revizyonizmin kesin yenilgisini engelleyemeyecektir.

Togliatticiler, N. Kruşçev ve grubunun Çin Halk Cumhuriyeti ve diğer sosyalist ülkelerle tüm ilişkilerin kesilmesi yolundaki isteklerine bir başka nedenle daha karşı çıktılar. Hem ABD (Goldwater), hem de Batı Avrupa'da her geçen gün daha belirgin bir hal alan aşırı gerici eğilimlerden korkmaktaydılar. Togliatti «vasiyetnamesinde», «Çinli komünistlere karşı tavrımızda bu sorunu aklımızda tutmalıyız. Tüm sosyalist güçlerin, aralarındaki ideolojik farklılıkları ortadan kaldırarak emperyalizmin en saldırgan gruplarına karşı ortak eyleme girişmeleri gerekmektedir. Çin ve Çinli komünistlerin bu birliğin dışında bırakılması düşünülemez» demektedir.

Togliatti'nin söylediklerinden çıkardığımıza göre kendisi, ne komünist hareket ve sosyalist kamp içindeki bölünmelerden söz etmekte, ne de kendi safları arasında doğan ilkeler üzerindeki derin farklılıkları yenmenin yollarını aramaktadır. Aksine, marksist-leninist partilere karşı polemiklerin ara verilmeksizin sürdürülmesini ve yukarıda sözünü et-

tiğimiz gibi bu partilerle mücadele için daha etkin yöntemler ve araçlar geliştirilmesini istemektedir. Fakat «delilerden» korktuğu için, daha esnek ve ihtiyatlı bir yöntemin uygulanmasını önermekte, ilerdeki zor günleri düşünerek, 700 milyonluk güçlü Çin Halk Cumhuriyeti ile aradaki «tüm köprülerin atılmamasını» istemektedir. Bu, İtalyan burjuvazisinin tipik bir oportünist tavrı ve gerektiğinde müttefiklerini değiştirme geleneğinin açık bir örneğidir.

Togliatti'nin ortak düşman emperyalizme karşı savaştan söz ettiği ve bu savaşta Çin Halk Cumhuriyeti ile ortak eylem önerisinde bulunduğu iddiaları baştan sona demagojidir ve halkı yanıltmak için uydurulmuştur. Emperyalizme karşı mücadelede modern revizyonistler, Togliatticiler, Kruşçevciler veya Titocu'lar hangi birlik ve ortaklık temelinden söz edebilirler? Çünkü modern revizyonistler yalnızca emperyalizme ve özellikle, yaygın tepkilerin doğmasına neden olan dünya gericiliğinin kalesi ABD emperyalizmine karşı mücadeleyi yadsımakla kalmamış, üstelik emperyalizmi ve onun liderlerini göklere çıkarmış, onun hakkında pasifist yalanlar uydurmuş ve böylece halkı emperyalizme karşı mücadeleden vazgeçirmeye çalışmış, daha da ileri giderek sosyalist ülkelerin ve barışın çıkarlarına aykırı olarak emperyalistler ve bozguncularla utanç verici anlaşmalar imzalamışlardır. Emperyalizme karşı mücadelede, yalnızca marksist-leninist ve kesin bir anti-emperyalist tavır takınan ve bunu yalnızca sözde değil, eylemleri ile de kanıtlayan güçlerle işbirliği yapılabilir. Emperyalizmin dölü olan ve onun hizmetinde bulunan revizyonistlerle böyle bir ortaklığa asla girişilemez.

P. TOGLİATTİ, SOSYALİST ÜLKELER VE KOMÜNİST PARTİLERİN DAHA DA YOZLAŞMASINI İSTEMEKTEDİR.

Togliatti'nin son notları, modern revizyonizmin teori ve pratikteki gelişme yöntemi ve düzeyine ilişkin olarak çeşitli revizyonist gruplar arasında doğan farklılıkların bir ifadesidir.

Togliatti eleştirilerini Kruşçev ve grubu üzerinde yoğunlaştırmaktadır. Çünkü onlar, sosyalist ülkelerdeki «demokratik ve liberal dönüşüm» sürecini çok geriden izlemektedirler. Togliatti onlardan daha atik davranmalarını, yani sosyalist düzenin yozlaştırılması sürecinde daha etkin olmalarını istemektedir.

Togliatti 1956'da Macaristan'daki karşı devrim sırasında dönek Tito ile birlikte ortaya attıkları «J. Stalin'in kişiliğinde bireyin putlaştırılması» sorununu yeniden ortaya atmaktadır. Togliatti, «... aslında, Stalin'in putlaştırılması ve bunun nasıl gerçekleştirildiği sorunları henüz çözümlenmemiştir» diyor. Togliatti, Batılı kişiler ve bunlar arasındaki birçok komünist sempatizanların bunun yalnızca «Stalin'in güçlü kişisel özellikleri» ile açıklanamayacağı, «aslında siyasal bir hata olabilecek çabaların da bu putun yaratılmasında katkısı olduğu» görüşündedir.

Şurası açıktır ki, Stalin'in «kişiliğinin putlaştırılmasının» nedenleri meselesinin bu şekilde ortaya atılmasıyla, Togliatti, sosyalist düzenin esaslarında bu düzenin örgütlendirilmesindeki ana ilkelerde ve Sovyetler Birliğinde, Stalin'in önderliği zamanında izlenen sosyalist inşa politikasında temel değişiklikler yapılmasını istemektedir.

Togliatti'nin somut olarak istediği nedir? Onun ne istediği, ilk kez ölümünden hemen sonra yayınlanan

ve Yalta muhtırasında geliştirdiği tezlerin birçoğunu kapsayan 28 Nisan 1963 tarihinde Amerikan «Time» dergisi muhabirine İtalyada verdiği demeçte açıkça görülmektedir. Togliatti mülâkat sırasında kapitalist sanayinin millileştirilmesini, tarımın kollektifleştirilmesini, tek parti liderliğini vs. yani Sovyetler Birliği'nde Stalin'in liderliği sırasındaki sosyalist örgütlenme politikasını ve yapının temel nitleliklerini açıkça eleştirmiştir. Bu çizginin reddedilmesini ve «Stalin'in hatalarının tekrarlanmamasını» istemektedir.

Togliatti'nin muhtırasında, sosyalist ülkelerde zaman zaman sosyalist sistemin sorunları ve sosyalist ekonominin gelişme tarzı ve yöntemleri üzerine «farklı görüş açılarına sahip liderlerin» katılacağı ve «özgün» görüşlerini açıklayacakları «tartışmalar» düzenlenmesini istemesi hiç de tesadüfi bir şey değildir. Togliatti'nin meseleyi nereye götürmek istediğini anlamak kolaydır. Bugün Sovyetler Birliği'nde, Sovyet ekonomisinde Tito grubunun «işçilerin özyönetimi» deneyinin uygulanmasına yönelik bir adım olan, Sovyet kuruluşlarına kâr prensibinin sokulması yöntemlerine ilişkin olarak bu tür «tartışmalar» sürdürülmektedir. Bu, sosyalist ekonominin kapitalist yozlaşmasına giden yoldur. Togliatti bu hedefe ulaşabilmek için daha kısa vadeli ve iddialı bir gelişme talep etmektedir.

Togliatti ve tüm İtalyan revizyonistlerine ve açık ya da gizli olarak bunların peşine takılanlara göre, revizyonistlerin egemen olduğu ülkelerde «karşı Stalinleşme süreci» tatminkâr değildir ve istendiği kadar hızlı gelişmemektedir. Togliatti «vasiyetnamesinde», «bugün Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ül-

---

* 18 Eylül 1964 tarihli «Unita»

kelerde dikkati çeken en önemli konu, Stalin tarafından kurulan ve demokratik ve kişisel hakları kısıtlayan, baskı altına alan rejimin bertaraf edilmeye çalışılmasıdır... Genel kanı, Parti içinde ve dışında kültür ve sanat alanında olduğu kadar politik alanda da geniş ifade ve tartışma özgürlükleri tanıyan Leninist yöntemlere dönüşte bir yavaşlama ve direnç olduğudur» demektedir.

Togliatti'nin «karşı Stalinleşme» sürecinden kastettiği; SSCB ve Avrupanın diğer Sosyalist ülkelerini marksist-leninist temele dayanan bilimsel sosyalizmin inşasının doğru yolundan saptırarak onları liberal, sosyal-demokrat devlet kapitalizmi düzeninde ülkeler haline getirmek amacıyla; söz konusu ülkelerin rejiminde, sisteminde iç ve dış siyasetlerinde teorik ve pratik anlamda gittikçe artan bir hızla radikal dönüşümlerin gerçekleştirilmesidir. Bir başka deyişle Togliatti'nin istediği, Sovyetler Birliği'nin Sosyalist bir ülke olmaktan, burjuva liberal bir ülke olmaya doğru yozlaştırılması amacıyla, N. Kruşçev ve SBKP'nin 20. Kongresi'nin açtığı yolun kesintiye uğratılmaması, sürecin yavaşlatılmaması, aksine hızlandırılmasıdır.

İtalyan revizyonistlerine göre, bu sürecin hızlandırılması için, sözüm ona «Stalin'in putlaştırılmasını» doğuran Sovyet sistemine hem siyasal hem de ideolojik açıdan güvenmemek gerekmektedir. İtalyan revizyonistlerinin, Stalin'in «marksizm-leninizmi çarpıttığı» «insanoğlunun tanık olduğu en vahşi diktatörlüğü yarattığı» «gereksiz ve zalim» sınıf mücadelesi ile «büyük zarar» verdiği ve Sovyetler Birliği'ni dünya burjuvazisi ve sosyal-demokrasisi karşısına korkunç bir canavar olarak çıkardığı yolundaki iddialarına itibar edilmemelidir.

Gerçekten de Kruşçev grubu ve onun yandaşları Togliatti ile ilkelerde tam olarak anlaşmakta ve onun vazettiği anti-Sovyet yolda ilerlemektedirler. Aslında Sovyetler Birliği'nde sosyal düzenin «liberalleştirilmesi» ve «demokratikleştirilmesi» adı altında proletarya diktatörlüğü ve proletarya partisinin tasfiye edilmesi amaçlanmaktadır. Sovyetler Birliği ve halk demokrasisine dayanan diğer bazı ülkelerin, kültür ve sanat alanlarında anti-sosyalist ve yozlaşmış burjuva eğilimlere kapılarını ardına kadar açtıkları bilinmektedir. Bunlar artık herkesçe bilinmektedir. Fakat bu yönde atılacak adımlar çok hassastır ve revizyonistler için bazı olumsuz sonuçlar doğurabilir. Bu durum N. Kruşçev ve grubunu Togliatti'nin istediğinden daha fazla direnç ve özen göstermeye zorlamaktadır.

Daha ihtiyatlı ve dirençli olmaları gerekmektedir, çünkü, sosyalist düzenin liberal-burjuva yozlaşması, sosyalizmden dönenlerin kapitalizmi geliştirmeye çalışmaları gibi, kitlelere hızla yansıyacaktır. Ayrıca, Kruşçev grubu aşırı revizyonist unsurlara büyük çapta düşünce ve eylem özgürlüğü tanırlarsa ipin ucunu kaçıracaklarından korkmaktadır. Çünkü bazı Sovyet yazarlarının Stalin döneminde meydana gelen sözümona «cinayetlerin» hesabını bizzat Kruşçev'in kendisinden sormalarına kadar varan olaylar olmuştur ve bu tip olaylar kendi başlarına bela olacaktır. Son tahlilde, Kruşçev grubu ve onun diğer ülkelerdeki revizyonist yandaşları, sınırsız bir «liberalleştirmeden» yana olamazlar. Çünkü bu onların revizyonist çizgilerine karşı çıkan gerçek devrimciler ve marksist-leninist unsurlara da düşünce ve eylem özgürlüğü tanımak sorunuyla karşı karşıya kalmak demektir. Kruşçev grubu ve onu destekleyenlerin

marksist-leninistlere karşı en sert polis rejimini kurdukları bilinmektedir.

Togliatti ve Togliatticiler Sovyetler Birliği ve diğer bazı sosyalist ülkelerde sosyalist düzenin yozlaştırılması için atılan adımları ve burjuva ideolojisinin etkilerinin yaygınlaşmasını «çok olumlu» karşılamaktadırlar. Buna rağmen onlara göre, bu süreç çok yavaş işlemekte, kesintilere uğramakta ve «eskinin» direnciyle karşılaşmaktadır: «proletarya diktatörlüğünün zararlı sonuçlarının» tümüyle yok edilmesi ve sosyalist ekonomi, kültür, sanat ve diğer bütün alanlarda kapitalist yozlaşmanın gerçekleştirilebilmesi için sürecin hızlandırılması gerekmektedir. Bugün «tüm halkın partisi» haline gelen SBKP'nin yozlaşmasını ve İtalyan Komünist Partisi gibi kuralsız, disiplinsiz, «özgür», «demokratik», içinde her türlü eğilimin bulunduğu bir parti haline gelmesini istemektedirler. Kısaca, Togliatti, Kruşçevci revizyonistler partinin liberalleştirilmesi için yapılan reformların daha ileriye götürülmesini, SBKP ve onu oluşturan cumhuriyetlerin partilerinin geniş çapta özgürlüğe kavuşturulmasını (Kruşçev revizyonistlerinin bugün uyguladıkları «dogmatik» yöntemlerin yadsınmasına rağmen) ve en iyisi eski «dogmatik» tek parti sisteminden, çok parti sistemine geçilmesini öğütlemektedir. Togliatticilere göre bu, «sosyalist demokrasinin» en yüce noktası olacaktır (açıkça, «Lenin bunu uzun süre düşlemiştir» ama Stalin yıllarca «Lenin'in bu rüyasını» gerçekleştirmesini önlemiştir diyememektedirler! Fakat günün birinde bunu da söyleyebilirler).

Kapitalist bir ülkede faaliyet gösteren Togliatti ve bütün İtalyan revizyonistleri, Kruşçevcilerin ve diğer revizyonistlerin yozlaşma sürecinde tam başa-

rıya ulaşmalarını önleyen özel koşullar ve güçlükleri hesaba katmayı değil, Togliatti'ciler Sovyetler Birliği ve Avrupa'nın diğer sosyalist ülkelerindeki yozlaşma sürecinin hızlandırılmasını istemektedirler. Çünkü ancak bu yolla kapitalist dünya artık Sovyetler Birliği, sosyalizm ve komünizmden korkmayacak, burjuvazi ve burjuva aydınları ancak bu yolla «şeytanın söylendiği kadar çirkin olmadığına», sosyalizmin kendileri için kabullenilmez bir şey olmadığına (ve sosyalist ülkelerde burjuvazi tarafından kabullenilmeyecek bir şey varsa bunların Stalin'in «tahrifleri» olduğuna!) ikna edilebilirler. Böylece, «marksistlerle», «sosyalistlerle», sosyal demokratlarla, Hristiyan demokratlarla birlikte, «barışçı» yolda, sınıf çatışması ve proletarya diktatörlüğü olmadan burjuvazinin eski devlet gücünü yıkmadan, «yapısal reformlar» yoluyla, parlamenter sistemle, burjuva kurumlarının yasalarına uygun olarak «yeni bir dünya sosyalist sistemi»nin kurulacağından söz etmek mümkündür.

İtalyan revizyonistleri 20. Kongre tarafından «sosyalizme» geçişin prensipleri olarak böyle «demokratik» ve «barışçı» yollar saptandıktan sonra, bunların yalnız sözde kalmaması, tutarlı bir biçimde uygulanması gerektiğini ileri sürmektedirler. Kruşçevcilerden ve diğer revizyonistlerden tüm dünyaya örnek olmalarını, «Stalinizm hayaletini» yok ettiklerini, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin sosyal demokrat cennetlere, tüm demokratlarca kabullenilecek «halkçı sosyalizme» dönüştürüldüğünü davranışlarıyla kanıtlayarak, «demokratların» korkularını silmelerini istemektedirler!

P. Togliatti Batılı ülkelerde revizyonizmin gelişme meselelerinin konusunda duyduğu memnuniyet-

sizliği belirtmektedir. Togliatti «biz herzaman meselenin dışında bırakıldık», «aslında Batılı ülkelerin işçi ve komünist hareketinin her zaman iyimser bir açıdan değerlendirilmesi doğru değildir.» «Dünyanın bu kesiminde bazı gelişmeler olmakla beraber, bugün sahip olduğumuz güç ve kaydettiğimiz gelişmeler bizi bekleyen görev için yeterli değildir» demektedir.

Bu gerçekten ilginç bir teslimiyettir. Çünkü bu ülkelerin komünist partilerinin pek çoğu, Togliatti, Tito, Kruşçev ve yandaşları tarafından savunulan aynı oportünist ve anti-marksist görüşlere sahiptir. Togliatti'nin bu teslimiyeti komünist harekete, modern revizyonizm akımına geçiş için ne kadar da sevimli bir yol gösteriyor!

P. Togliatti'nin istediği nedir? Batıdaki komünist eylemi bu olumsuz durumdan kurtarmak için ne önermektedir? En ilkel mantık kuralı bile, bu yönde atılacak ilk adımın Batıdaki komünist ve işçi partilerinin prestij ve otoritelerini sarsan, komünistlerin kitlelerden tecrit edilmesine ve uzaklaşmasına neden olan revizyonist karşı devrimci çizginin yadsınması olduğunu söylemektedir. Oysa P. Togliatti bunun aksini önermektedir: Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Kongresi'nin revizyonist çizgisinde daha ileriye gidilmesini istemektedir. Togliatti, «kısaca», «politikamızı saptarken, 20. Kongrenin görüşlerinden yola çıkmalıyız, fakat bugün bu görüşlerin daha da yoğunlaştırılması ve geliştirilmesi gerekmektedir» diyor.

Togliatti somut olarak Batılı ülkelerdeki komünist ve işçi partilerinin tüm güçlerini ve çabalarını «barışçı» ve «yasal» mücadele biçimlerine yöneltmelerini, «İtalyan sosyalizmi» örneğini izlemelerini iste-

mektedir. (Emekçilerin çıkarlarının büyük tekellerin çıkarlarına uygun olan «kapitalist programda yansıtılacağı», kapitalist ülkelerdeki ekonomik hayatın idaresinin «demokratikleştirilmesi» amacını taşıyan «genel bir ekonomik kalkınma programının» hazırlanıp, uygulamaya konması istenmektedir.) Togliatti'ye göre, «örneğin barış içinde sosyalizme geçişin olanakları konusunda tam bir yargıya varmak, bizi, burjuva devletinde demokrasiden ne anladığımızı açıkça tanımlamaya, özgürlük ve demokratik kurumlar üzerindeki kısıtlamaları kaldırmaya, işçi ve emekçi kitlelerin ekonomik ve siyasal hayata katılmalarının en etkin biçimini saptamaya itmektedir. Sorun, henüz burjuva devleti niteliği kazanmamış olan bir devlette emekçi sınıfın iktidarda mevziler kazanması olasılığının artması ve sonuçta bu tür ilerici bir dönüşümün mümkün olup olmayacağıdır. Ülkemizde (ve Fransa'da) olduğu gibi komünist hareketin güç kazandığı ülkelerde bugünkü siyasal hayatın temel sorunu olarak ortaya çıkmaktadır.»

Daha önce, özellikle 17 ve 18 Kasım 1962 tarihinde «Zeri i Populit» adlı gazetede yayınlanan «İtalyan Komünist Partisi 10. Kongresi'nin tezleri üzerine eleştiriler» adını taşıyan makalede sözde «İtalyan sosyalizmini» detaylarıyla incelemek olanağını bulmuş ve bunun marksizm-leninizmin sınıf mücadelesine, sosyalist devrime ve proletarya diktatörlüğüne ilişkin temel öğretilerden sapma, Bernştayn, Kautski ve geçmişteki diğer oportünistlerle, günümüzdeki sağ kanat sosyalistleri, Tito grubu ve diğer hainlerin öğretilerine uygun oportünist ve revizyonist bir «yol» olduğunu anlamış bulunuyoruz. Bu, devrimin hainice yadsınmasının ağırlık kazanması, komünist partilerin ve emekçi halk kitlelerinin dev-

rimci mücadeleden vaz geçirilmesi demektir. Togliatti'ye göre bu, Batı'daki komünist hareketin modern revizyonistler tarafından sürüklendiği buhrandan kurtuluşunun tek yoludur!

Togliatti, revizyonistlerin, liberal burjuvazi, burjuva aydınları, Hristiyan demokratlar, sosyal-demokratlar ve «Demokratik İtalyan Sosyalizmi»nin diğer «müttefikleriyle» birleşmesini engelleyecek her şeyden kaçınmalarını istemektedir. Örnek olarak, «eski tanrı tanımaz formülün», yani din ve Vatikan'ın gerici politikasına karşı verilen örgütlü mücadelenin ve kültür, sanat, bilim ve felsefe alanlarında Marksist öğretiler için mücadelenin mahkum edilmesi gerektiğini göstermektedir.

Gerçekte bu, Batılı ülkelerdeki komünist ve işçi partilerinin siyasal ve ideolojik yozlaşmasının yani sosyal demokrat partilere dönüşmelerinin belirtisidir. Bunu tamamlayan bir biçimde Togliatti liderliğindeki İtalyan Komünist Partisi, proletarya partisinin örgütsel yozlaşması siyasetini izleyerek, işçi sınıfının vurucu gücü, örgütlü ve disiplinli öncüsü olmaktan sapıp, kesin bir parti disiplinine sahip olmayan, herkesin istediği zaman girip çıktığı, parti üyesinin en yüce görevinin kapitalist ülkelerde yapılan parlamento seçimlerinde oyunu Komünist partiye vermek olduğu dağınık bir örgüt haline gelmiştir. Böylece İtalyan revizyonistleri ister istemez ihanet yollarının kendilerine hiçbir yarar sağlamadığını kabullendiler. Revizyonist partiler kapitalist ülkelerde «parlamenterizm» yoluyla güç kazanmak bir yana üstelik burjuva parlamentolarında eskiden sahip oldukları koltukları da yitirdiler. Sosyalistler, Hristiyan Demokratlar ve Sosyal Demokratları da yitirdiler. Sosyalistler, Hristiyan Demokratlar ve Sosyal Demokratlarla var

olan ittifakları sağlamlaştıramadıkları ve yenilerini kuramadıkları gibi, eski ittifaklar da çözüldü. Burjuva anayasaları ardına sakladıkları «yapısal» reformlar nedeniyle «Dimyat'taki pirince giderken evdeki bulgurdan oldular». Herşeyden önemlisi, parti içindeki muhalefetin gün geçtikçe arttığını, parti dışında da marksist-leninist grupların giderek güçlendiğini ve bunların yakında yeni marksist-leninist partilere dönüşeceğini anladılar. Revizyonistler için durum son derece karanlıktır. Çünkü kesin yenilgilerinin pek de uzak olmadığını görmektedirler.

Bu durum göz önünde tutulacak olursa, Togliatti'nin diğer revizyonistlere ve özellikle N. Kruşçev liderliğindeki Sovyet revizyonistlerine yaptığı çağrıların ne demeye geldiği anlaşılabilir. «Dogmatiklere» karşı mücadele taktiklerinin değiştirilmesini, sosyalist ülkelerin yozlaştırılmasını ve burjuvazi ve emperyalizmle ilişkilerin geliştirilmesini istemektedir. Togliatti'ye göre, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler «Stalinist sapıklıkların» tasfiyesi, sağ kanat sosyal-demokrat liderlerin sözcülüğünü yaptığı ve bugün Avrupa'nın birçok kapitalist ülkesinde gerçekleştirdiklerini ileri sürdükleri «demokratik» ve «liberal» bir sosyalizm türünün yaratılmasının «iyi birer örneği» olmalıdırlar!

Togliatti ve İtalyan revizyonistleri, «İtalyan sosyalizmi»nin zaferi ve burjuvazi, Sosyal Demokratlar ve Hristiyan Demokratlarla giriştikleri ittifakların hatırı için Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin feda edilmesini, Büyük Sosyalist Ekim Devriminin başarısının ve diğer ülkelerdeki halkların kan ve mücadele ile başardıkları devrimlerin tasfiye edilmesini istemektedirler. Bu açıkça anti-Sovyet, anti-sosyalist bir entrikadır ve Togliatti revizyonistlerinin

gerçek ihanet eden kimliklerini ortaya koymaktadır.

Togliatti'nin bu talepleri, durumu iyice güçleşen Kruşçev grubu tarafından kaçınılmaz olarak reddedildi. İhanetlerini bu denli ileri götüren bu grup geri dönmeyi istememektedir. Üstelik istese de geri dönemiyecektir. Çünkü bu onların kesin olarak tasfiyesi anlamına gelmektedir. Üstelik Togliatti'nin istediği türde bir gelişme sağlayamazlar. Çünkü bu onların kesin olarak teşhir olmalarını ve yenilmelerini hızlandırır. Bu güç durum karşısında Kruşçev grubu Togliatticilerin çizgisini reddederek, «rublesine» ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin askeri gücü ve otoritesine güvenerek kendi çizgisini Togliatticilere kabul ettirmeye çalışmaktadır.

Bütün bunlar, revizyonistlerin tek bir ihanet çizgisi izlemelerine karşın, aralarında bir bütünlük olmadığı ve olamıyacağını, aralarındaki farklılıkların çözümlenemiyeceğini hatta bunların giderek artacağını ve revizyonist kanadın bölüneceğini göstermektedir.

«ÇOK MERKEZCİLİK» VE «TEK MERKEZCİLİK», MODERN REVİZYONİZM SAFLARINDA ANTİ-MARKSİST İKİ EĞİLİM

Togliatti'nin «vasiyetnamesinde» değindiği diğer önemli bir sorun da, N. Kruşçev ve grubunun «tek-merkezci» çizgisine karşı önerilen «çok-merkezcilik» kuramıdır.

Kruşçev grubunun izlediği yol, yalnız Marksist-leninist partilere değil, diğer revizyonistlere karşı da masayı yumruklamak, kendilerine itirazsız boyun eğilmesini sağlamak için katı bir dikta kurmak ve güçlü

devlet şovenizmi ve «ana parti» politikasını kabullendirmektir. Diğer yandan, Togliatti'nin çok-merkezci çizgisi; Kruşçev grubunun sadece İtalyan Komünist Partisi değil, hem kapitalist hem de sosyalist ülkelerdeki bütün revizyonistler üzerindeki baskısından kurtulmayı amaçlayan, liberal oportünist, sosyal-demokrat politikanın tipik bir ifadesidir.

Togliatti'ye göre, «Moskova» artık uluslararası komünist hareketi idare edememektedir ve etmemelidir de. «Stalin'in şahsının putlaştırılmasından» doğan «tarihi bir hata» olduğu içindir ki SBKP'nin otoritesi tasfiye edilmelidir.

Kruşçev grubu, uluslararası komünist hareketin lideri olmaya, diğer bütün partileri SBKP'ye bağlı tutmaya, küçük komünist ve işçi partileri ile tek yanlı ilişkiler kurup onlara emirler vermeye ve tavsiyelerde bulunmaya bir son vermelidir. Aslında Togliatti, SBKP ve Sovyet Hükümeti'nin geri kalmış ülkelerdeki komünist olmayan, milliyetçi, ilerici yönetici unsurlarla tek başına ilişki kurmak ve politika geliştirmek ayrıcalığına sahip olmasını da istememektedir. Togliatti, özellikle kapitalist ülkelerde çeşitli siyasal, ideolojik liderlik ve eylem merkezlerinin kurulmasından yanadır. Togliatti'ye göre, bu merkezler somut olarak İtalyan, Fransız ve İspanya Komünist partilerinden oluşmalıdır.

Bu iki çizgi, Kruşçev grubu tarafından önerilen komünist ve işçi partilerinin toplantısına karşı takınılan farklı tavırlarla açıkça ifade edildi. Sadece ÇKP, AEP ve diğer marksist-leninist partileri kınamak, kovmak ve böylece komünist hareketin topyekün bölünüşünü sağlamak için değil fakat aynı zamanda, bütün revizyonist partiler üzerinde kendi hegemonyasını kurmak, yasalarını koymak, bu par-

tilere kendi görüşünü benimsetmek ve «çizgisini» kabullendirmek amacıyla, Kruşçev grubu, partilerin uluslararası toplantısının olabildiğince erken yapılmasına karar verdi. İtalyan revizyonistleri Kruşçev tarafından önerilen toplantıyı yukarıdaki nedenlerden dolayı reddetmekle, kendi çok-merkezci tezlerinin benimsenmesi için ellerinden gelen herşeyi yapmaktaydılar. Çünkü hiçbir dikta altına girmeyi ve ortak anlaşmalar nedeniyle ellerinin kollarının bağlanmasını istemiyorlar, tümüyle revizyonist bile olsa, «ortak bir çizgiye» bağlı olmaksızın ilerleme eğilimi gösteriyorlardı.

Togliatti «vasiyetnamesinde», bu tereddüt ve eğilimleri açıkça belirtmektedir. Togliatti; «partimiz içinde uluslararası konferans için zamanın uygun olup olmadığı konusunda tereddüt ve şüpheler vardır», «hatta, keskin bir formülün uygulanmaya konmasının engelleyici bir nitelik taşıyacağından korkuyoruz», «bu nedenle de merkezileşmiş uluslararası diğer bir örgütün kurulması görüşüne karşı çıkıyoruz» demektedir. Toglatti, uluslararası toplantı yerine, «hareketin çeşitli bölgelerindeki parti gruplarıyla.. bir dizi toplantılar yapılmasını teklif ediyoruz» demektedir (Batı Avrupa, Latin Amerika Ülkeleri, Üçüncü Dünya Ülkeleri ve bunların kapitalist ülkelerdeki komünist hareketlerle olan bağlantıları, halk demokrasisine dayanan ülkeler vs). Togliatti'ye göre bu, marksist-leninist partilerle mücadelenin daha iyi bir yoluydu. Togliatti, «bir kez görevimiz ve siyasal çizgimiz bölge bölge açıkça saptandıktan sonra, eğer biçimsel bölünmenin önlenmesi için hala gerekli olduğuna inanılıyorsa uluslararası konferans toplanabilir» diyordu.

Togliatti genel bir toplantıya karşı çıkarken, bir

yandan da «vasiyetnamesinde», «hazırlık toplantılarında etkin bir şekilde rol alacaklarını» belirtmektedir. Togliatti revizyonistlerinin bu açıkça çelişik tutumları, kendi çizgi ve amaçlarına uygun düşmektedir. Hazırlık toplantıları İtalyan Komünist Partisi'nin liderliğini hiçbir taahhüt altına sokmamakta, aksine onlara Kruşçev grubundan farklı olan görüşlerini ortaya atabilmek, destek görmek, hatta Kruşçev grubunu bir dizi soru ile dize getirmek olanağını vermektedir.

Oysa Togliatti ve İtalyan Komünist Partisi önderlerinin hazırlık toplantılarına katılmak yönündeki kararları Kruşçev grubunun da çıkarlarına ve amaçlarına uygun düşmektedir. Batı basınına göre, böylesine «değişik» bir tavır, anlaşmaya varılamayan bir görev için yapılan toplantıda, yer almanın söz konusu olabileceğini «ileri sürerek», 15 Aralık'ta yapılacak toplantıda yer alıp almama konusunda şimdiye dek bocalayan komünist ve işçi partilerine bir dayanak sağlayacaktı.

İtalyan revizyonistleri, Kruşçev grubunun düzenlemek istediği bölücü toplantıya karşı çıktıklarını ifade ettikleri halde, komünist hareket ve sosyalist kampın bütünlüğü sorunuyla uzaktan yakından ilgilenmemektedirler. Aksine onlar da Kruşçev grubu gibi komünist hareketin bölünmesi hatta tamamen parçalanmasından yanadırlar. İtalyan revizyonistleri, tümüyle oportünist ve sosyal-demokrat görüşleriyle bu bölünmenin tohumlarını çok önceden atmışlardır. Marksist-leninist partilere karşı amansız bir savaş açmışlar ve bu savaşın bir an için olsun durdurulmaması gerektiğine inanmışlardır. P. Togliatti'nin yazıları ve İtalyan Komünist Partisi'nin çeşitli dökümanlarından anlaşıldığına göre, Togliatticilerin

sosyalist ülkeler ve komünist partiler için önerdiği «özerklik», sosyalist ülkeler ve komünist partilerin marksist-leninist prensiplerinin hiçbirisine «bağımlı» olmaması, herbirinin «farklı politikalar» izleyebilmek için «özgül» yollarını seçmekte «serbest» olmaları, ve istedikleri herkesle her türlü ittifaka girmeleri anlamına gelmektedir. İtalyan revizyonistlerinin, komünist hareket içinde çeşitli yönetim merkezleri kurulması anlamına gelen çok-merkezci görüşü, Kruşçevcilerin «tek merkezden yönetim» anlamına gelen bütünlük çizgisine ters düşmektedir.

Kruşçev grubunun yalnızca İtalyan Komünist Partisi üzerindeki değil, diğer revizyonistler üzerindeki egemenliğini de yıkmaya çalışan İtalyan revizyonistleri -ki bunlar komünist hareketi çeşitli «etki alanlarına» bölmek istemektedirler- bir yandan Kruşçev grubuna olan güvensizliklerini belirtir ve bu grubun uğrayacağı büyük yenilgiden korkarken, bir yandan da modern revizyonizmin ömrünü uzatmaya çalışmaktadırlar. Kruşçev'in modern revizyonizmin tüm varlığını tehlikeye sokan «beceriksiz» taktikleri yerine, Togliatticiler, çeşitli revizyonist merkezler oluşturmak görüşünü savunmaktadırlar. Bu taktik, revizyonist merkezlerden birisi yenilgiye uğradığı taktirde diğerlerinin ayakta kalacağı görüşünü savunmaktadır.

İtalyan revizyonistlerinin çok-merkezci çizgisi emperyalistleri yakından ilgilendirmektedir. Devrimci marksizm-leninizm'e karşı Kruşçev'in revizyonist görüşünü destekleyen emperyalistler, «İngiliz Sterlini ve Dolar» yardımıyla revizyonistleri daha da fazla destekleyerek marksist-leninist grupları zayıflatmak amacındadırlar. Böylece «rubleye» olan bağımlılıkları azalacak, «dolara» olan bağımlılık artacak ve

Kruşçev grubunu, sosyalizm ve uluslararası komünist hareketin yozlaşması yolunda emperyalistlere daha fazla ödün vermeye zorlamak daha kolay olacaktır.

Büyük devlet şovenizmine dayanan ve revizyonist yandaşları ile ataerkil ilişkiler içinde bulunan Kruşçev revizyonist grubu, Togliatticilerin, onların «mutlak egemenliğini» yıkmak ve Kruşçev grubunun çıkarlarına aykırı olarak kendi durumlarını güçlendirmek amacında olduklarını çok iyi anladıklarından, Togliatti ve yandaşlarının çok-merkezci çizgisine ateşli bir biçimde karşı çıkmakta ve bu çizgiyi reddetmektedirler. Aralarında bazan gizli bazan da açıkça sürdürdükleri polemikler halka da yansıdı. B. Ponomaryov * 28 Kasım'da yaptığı ve komünist ve işçi partilerinin uluslararası bir toplantıya çağrılması sorunu üzerinde durduğu konuşmasında Birinci Enternasyonal'in yüzüncü yıl dönümüne dikkati çekerek, Togliatticiler ve yandaşlarının durumuna atıflarda bulundu ve komünist partilerin bağımsızlığının, «her horoz kendi çöplüğünde eşinir» atasözüne uygun olarak davranacakları anlamına gelmediğini söyledi. Ponomaryov devamla, «Partilerin bağımsızlığını ortak enternasyonalist görevlerin yerine getirilmesinden sapma, bir çeşit «tarafsızlık» olarak yorumlama eğilimi, ortak sorunların çözümlenmesi sırasında bir bağımsızlık ve olgunluk belirtisi olarak kabul edilmemelidir» demektedir.* *

Olaylar göstermektedir ki, Kruşçev grubu tarafından önerilen toplantı zamanı yaklaştıkça, sürtüşmeler ve farklılıklar artmakta, revizyonist cephenin

---

* B. Ponomaryov o sırada Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Sekreteriydi.

** 29 Eylül 1964 tarihli «Pravda»

karşıt iki çizgisi daha da belirginleşmektedir. Fakat bu çizgilerin ikisi de revizyonizmin sonu demektir. Kruşçev grubunun dogmatik ve diktacı revizyonist çizgisi kendi içinde revizyonist cephenin yıkıntısının tohumlarını taşımaktadır. Çünkü bu çizgi diğer revizyonist grupların itirazlarına yol açmakta ve onların N. Kruşçev ve grubunun acımasız diktasından uzaklaşma çabalarını artırmaktadır. Devrimci marksizm-leninizme karşı mücadelede Kruşçev grubunun önerdiği «tek merkezden yönetim» ilkesinin dağıtılmasını savunan Togliatti'nin çok-merkezci, revizyonist ve liberal çizgisi de yine kendi içinde revizyonist gruplaşmaların yıkımının ve uğrayacağı kaçınılmaz yenilginin tohumlarını taşımaktadır.

TÜM REVİZYONİST AKIMLARA KARŞI KARARLI VE İLKELİ BİR MÜCADELE KOMÜNİST DEVRİMCİLERİN KUTSAL BİR GÖREVİDİR...

Togliatti'nin «vasiyetnamesi» ve diğer gerçekler, revizyonist cephenin çözülmekte olduğunu ve bu dağılmanın giderek artacağını kanıtlamaktadır. Revizyonistler arasında çelişkiler olması aslında son derece doğaldır. Çünkü revizyonistler prensip sahibi olmayan kişilerdir. Kruşçevci, Togliattici, Titocu, ne olursa olsunlar, burjuvazinin uşaklarıdırlar. İçinde milliyetçilik, bölücülük tohumları ve çelişkiler taşıyan teorileri burjuva ideolojisinin değişik bir biçimde tezahürüdür. Oysa teori ve pratikte sağlanacak gerçek bir birlik ancak marksizm-leninizm ideolojisine ve proleter enternasyonalizmi temeline dayanırsa mümkün olur. Sonuç olarak, marksizm-leninizme karşı inatçı bir biçimde daima sürdürecekleri müca-

delelerinde modern revizyonistler arasında; gelip geçici, birbirine bağımlı veya bağımsız her türlü genel faktörden kaynaklanan biçimler, ufak tefek görüş ayrılıkları, ittifaklar ve çelişkilerle farklı taktikler olacaktır.

Togliatti'nin «vasiyetnamesi» revizyonist kamp içinde marksizm-leninizme karşı mücadelede izlenecek en az iki farklı çizginin belirginleştiğini göstermektedir: Kruşçev grubunun «tek-merkezci» çizgisi ve Togliatti'nin «çok-merkezci» çizgisi.

Kruşçev ve Togliatti yandaşları arasındaki bu farklılıklar yeni değildir: Bunlar SBKP'nin 20. Kongresi'nin hemen ardından ortaya çıkmıştır. Tüm revizyonistler 20. Kongrenin görüşünü onaylamıştır. Yalnız bazıları onu «bütün» ve «yeterli» olarak nitelerken Togliatticiler en «radikal» revizyonistler olduklarını göstererek «tahlillerin» «derinleştirilmesi» gerektiğini ileri sürdüler. Propaganda ve demagoji yapma fırsatı bulan, üstelik de uluslararası komünist hareketin bölünmesinden korkan Kruşçev revizyonistleri daha suskun bir tavır takınarak, sorunları gözardı etmek istediler. Bu arada Togliatticiler, olayı «çatışma» haline getirmeden, bir yandan kendi sağ kanat görüşlerini geliştirirken bir yandan da SBKP 20. ve 22. Kongrelerini desteklediler. İtalyan revizyonistlerinin bu göreceli suskunluğu, ilk ağızda uluslararası komünist hareket içindeki revizyonist mevzileri sağlamlaştırmayı, bu «zehirli hap»ın yutulduğundan emin olduktan sonra da revizyonizm ve yozlaşma yolunda teorik ve pratik anlamda daha ileri adımlar atılmasını amaçlamaktadır.

Hain Kruşçevciler üstlendikleri görevde daha dikkatli, daha istekli ve daha demagojik olurlarken, Togliatticilerin daha az dikkatli ve maceracı bir bi-

çimde davrandıkları söylenebilir. Kruşçev grubu, Togliatti ve yandaşlarının «sesini kısmak» için Fransız «komünistlerini» bu grup üzerinde baskı uygulamaya ittiler ve sonunda aralarındaki şiddetli polemikler bir kaç kez halka da yansımış oldu.

SBKP'nin çeşitli kademelerinde gizlice görev alan hain Kruşçev grubu, revizyonist ihanetin fazla sürmeyeceğini, maskelerinin yakında düşeceğini bilmelerine rağmen, kendilerini hala çok saf olarak göstermektedirler. Kruşçev revizyonistleri özellikle başlangıçta işlerin yolunda gideceğine, büyük bir muhalefetle karşılaşmayacaklarına inanıyorlardı. Demagojilerine güveniyorlar, SBKP'nin büyük prestijinin ihanetlerini gizleyeceğine inanıyorlar, diğerlerinin Sovyet ekonomik kredilerine bağımlı olmalarına ve kendi askeri ittifaklarına, Sovyetler Birliğinin büyük ekonomik gücüne dayanıyorlardı. N. Kruşçev başkanlığındaki Sovyet liderleri, «yandaşlarının» en başta ABD olmak üzere çeşitli emperyalistlerin «dünyayı düzene sokmak» amacıyla ortaya atmış oldukları «barış önerilerini» kabul edecekleri inancındaydılar.

Fakat modern revizyonistler diğer amaçları gibi bu amaçlarında da arzu ettikleri başarıyı sağlamada oldukça yetersiz kalmışlardır. Özellikle başta Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi'nin ilkeli mücadelesi olmak üzere dünya marksist-leninistleri ve ilerici halklar bu amaçların gerçekleşmesini ciddi bir biçimde engellemektedir. Engeller gün geçtikçe artmaktadır ve artacaktır.

Kruşçev revizyonistleri başta olmak üzere modern revizyonistler, ihanet çizgisinde oldukça ileri gitmişlerdir: daha da ileri gitmek zorundadırlar ve gideceklerdir de. Fakat bugün bütün dünya ve ulus-

lararası komünist hareket önünde teşhir edilmişlerdir. Marksist-leninist partilerimizin mücadelesi onlar için büyük ve öldürücü bir tehlikedir. Bu nedenle, giderek tırmanan ve revizyonistleri zor durumda bırakan mücadelemizi ciddiye almak zorundadırlar. Marksist-leninist partilerin büyük, haklı ve ilkeli mücadelesi sadece revizyonistlerin maskesini aşağıya indirmek, onların planlarını bozmakla kalmıyor, fakat (aynı zamanda) onların karşısına aşılmaz engeller çıkartıyor, aralarındaki çelişkilerin derinleşmesini ve yeni yeni çelişkilerin doğmasını sağlıyor.

Kurnazca tuzaklarının, yalanlarının, demagojilerinin, karalama ve suçlamalarının, ekonomik ablukalarının, diplomatik ilişkileri kesmenin, «milliyetçi», «bölücü», «dönek», «emperyalizm ajanı» vs. olmak gibi iftiralarının bir sonuç vermediğini gören Kruşçev revizyonistleri ve destekleyicileri kendileri için tek çıkar yolun emperyalizmle daha sıkı ilişkiler kurmak, ve uluslararası komünist hareketin bölünmesi görevini üstlenmek olduğunu anladılar.

Bu şartlar altında Kruşçev grubu dönek bir bölücü olarak amaçlarını kabul ettirmek, N. Kruşçev'in Çin Halk Cumhuriyetine ve diğer kardeş sosyalist ülkelere karşı da kullanabileceğini yakın zamanlarda ifade etmiş olduğu «yeni imha silahları» da dahil olmak üzere bütün araçları kullanarak, revizyonist grubları marksist-leninistlere karşı «daha organize» bir mücadelenin sürekliliğinde örgütleyebilmek amacıyla, bu söz konusu grupları Moskova'da toplantıya çağırdı. Bu, dönek bir grubun umutsuz ve çılgınca bir çabasından başka birşey değildir.

Kruşçev yandaşları büyük bir ikilem içindedirler. Saf dışı bırakılmayı ve sahneden silinmeyi istememekte, aksine ömürlerini uzatıp uluslararası burjuva-

ziye hizmet etmek istemektedirler. Bu nedenle revizyonistler arasındaki farklılıklar ortaya çıkmakta, bu büyük ve kaçınılmaz kriz anında söz konusu çelişkiler daha da belirgin ve yıpratıcı bir hal almaktadır. Kruşçevcilerle çok-merkezci İtalyan revizyonistleri arasındaki çelişkiler daha şiddetli gibi görünmektedir. Bu iki grup, Kruşçev'in komünist ve işçi partilerini uluslararası bir toplantıda biraraya getirme fikri üzerinde tartışmakta ve birbirlerine saldırmaktadırlar. Çeşitli ülkelerin revizyonist grupları bu farklı iki taktik etrafında toplanmaktadırlar. Gerçekte, Togliatti'nin çizgisi revizyonist saflarda büyük bir huzursuzluğa yol açmaktadır. Bazıları Togliatti'nin çizgisini açıkça desteklerken, bazıları bunu alçak sesle yapmakta, bazıları bu görüşe bir takım eliştiriler getirirken, bir kısmı da bu görüşü başka yönlerden desteklemektedir. İtalyan revizyonistleri birçok ülkeye delegeler gönderip, tutumlarını açıklamak ve olabildiğince çok sayıda taraftar toplamaya çalışmaktadırlar.

Kruşçev'den Togliatti'ye, Tito'ya ve diğerlerine kadar, hangi taktikleri kullanırlarsa kullansınlar, hangi gruba dahil olurlarsa olsunlar, tüm revizyonistlerin tek ve ortak bir amacı vardır: marksizm-leninizme, devrime ve sosyalizme karşı mücadele etmek, revizyonizmin çıkarlarını savunmak ve ömrünü uzatmak, ilkeler üzerinde bugün sürmekte olan polemikleri kesmek, gerçek devrimci grup ve partilerin yaratılmasını önleme, marksist-leninistlerin kendilerine karşı yürüttükleri mücadelenin alevlerini söndürmek amacıyla istemektedirler. Bu amaç ve isteklerini gerçekleştirmek ve mücadele verebilmek amacıyla tek bir cephede birleşmişlerdir. Aralarındaki farklılıklar strateji değil, taktikler üze-

rinde yoğunlaşmakta, kendi amaçlarına ulaşabilmek için marksist-leninistlere karşı nasıl bir mücadele vermek gerektiğini saptamayı amaçlamaktadırlar.

Revizyonistlerin taktik ve manevraları hakkında doğru bilgiye sahip olan marksist-leninistler ve tüm devrimciler, modern revizyonizmin tüm gruplarına karşı azimli ve tutarlı bir mücadele vermeyi, onların maskelerini düşürmeyi ve karşı devrimci planlarını bozmayı kutsal bir görev olarak kabul ederler. Bu mücadelede her gerçek devrimcinin pusulası ve denenmiş silahı olan marksizm-leninizm öğretileri onlara yol gösterecektir.

Aradaki farklılıkların çözümlenebileceği ihtimali hakkında uydurmacalar yaratmak, hatta emperyalizm ve N. Kruşçev'in düşmanlarının takındıkları tavırları eleştirmek, savaşçıların bir araya gelme çabaları aslında modern revizyonistlerin komünistleri yenilgiye uğratmak için gerçek kimliklerini ve amaçlarını gizlemek istemlerinden kaynaklanmaktadır. Fakat bu gizli manevraların hiçbirisi başarıya ulaşmıyacaktır.

Kruşçev revizyonizmine karşı ve marksist-leninistlerin birliği için mücadele edebilecek olanlar komünist partiler ve işçi sınıfı ideolojisine bağlı olan devrimcilerdir. Gerçek bir birliğin revizyonist bir temel üzerine kurulamıyacağı gibi, revizyonizm de revizyonist bir tutumla yenilgiye uğratılamaz.

Bu mücadelede marksist-leninistlerin ve devrimcilerin birçok meselede üzerinde birleştikleri ortak noktalar vardır. Fakat marksist-leninistler mücadele için biraraya gelirken, ilkelerinden ödün vermezler, devrimci çizgilerini gizlemezler ve görevlerinin bu ilkeleri herkese açıklamak olduğunu unutmazlar. Bu, N. Kruşçev ve yandaşları ile aralarında

çelişki olmasına rağmen esas gayeleri marksizm-leninizme karşı mücadele etmek olan ve daima revizyonist kalan Togliatticilerinkinden farklı bir tutumdur. Aralarındaki bütün bu çelişkilere rağmen komünizm ve devrimin düşmanlarıdırlar. Şüphesiz ki, revizyonistlerin aralarındaki çelişkiler bizim lehimize olan bir şeydir ve revizyonist cepheyi zayıflatabilmek için bundan yararlanmalıdır. Modern revizyonizme karşı verilecek bu sürekli, tutarlı ve örgütlü mücadele bu çelişkileri daha da derinleştirecektir. Fakat marksist-leninistler revizyonistler hakkında hayale kapılmamalı, ve demagojilerine kanmamalı, bunların kurdukları tuzaklara düşmemelidirler.

Modern revizyanizm, uluslararası komünist ve işçi hareketinin esas düşmanıdır. N. Kruşçev grubu modern revizyonizmin başı ve en güçlü müfrezesidir. Lenin tarafından kurulan partinin liderliğini ve dünyanın ilk sosyalist devleti Sovyetler Birliği'ni ellerine geçiren bu grup günümüzün en büyük ve en ciddi tehlikesini oluşturmaktadır. Bu nedenle bu grupla mücadele etmek ve yenilgiye uğratmak tüm marksist-leninist partilerin ve dünyadaki devrimci komünistlerin temel görevidir.

Kruşçev grubu gibi diğer revizyonistler, özellikle Togliatticiler ve Titocular da büyük bir tehlikeyi oluşturmaktadırlar. Arkasında kendisini yöneten ve yardım eden büyük bir emperyalist gücün -Amerikan emperyalizmi- bulunduğu Titoculuk iktidardaki modern revizyonizmin önemli bir bölümünü oluşturmaktadır. Tito kliği uluslararası komünizmin içinde ABD emperyalizminin sesidir. Amerikan emperyalizmi, dolarla satın aldığı ajanının -Titocuların- doğrudan eylemleri sayesinde sosyalizm kampını sabote etmeye, uluslararası komünist ve işçi hareketini yozlaştır-

maya çalışmaktadır. N. Kruşçev, Tito grubunu desteklemiş, güçlendirmiş ve bugün olay çıkaran güçlü ideolojik ve siyasal bir ortak haline getirmiştir. Çünkü, bugün revizyonist saflarda kanunları yapan sadece Kruşçevciler değildir, Titocular da bu görevi üstlenmişlerdir. Tito kliği revizyonist saflardaki çelişkileri körükleyip artırmaya çalışmakta ve böylece kendi çıkarları açısından Kruşçev grubunun ortakları üzerindeki hakimiyetini zayıflatmak istemektedir. Tito kliği, bir yanda Kruşçev grubu diğer yanda da revizyonist gruplar arasındaki çelişkileri derinleştirirken revizyonist grupların marksizm-leninizme geri dönmeyip kendilerine sığınmalarını sağlamaya çalışmaktadır. Tito, COMECON içindeki revizyonistleri, Kruşçev grubu karşısında olabildiğince fazla ekonomik bağımsızlık kazanmaya itmektedir. Kendisi «yardım» edecek ve kredi sağlayacak durumda olmadığı için, bu grupları Batıdan «yardım» almaya, Yugoslavya örneğinde olduğu gibi, Amerikan dolarları ile «sosyalizmi inşa etmek» emperyalistlerle ilişkileri geliştirmeye zorlamaktadır!

Marksist-leninistler, Titocuların «mücadelesinin», Togliatticilerin Kruşçevcilere karşı verdikleri «mücadelenin» bir eşi olduğunun bilincindedirler. Bu, dönekler arasında egemenlik ve liderlik için verilen bir kavga, çeşitli revizyonist grupların Sovyetler Birliği halkı, marksist-leninistler, ve tüm devrimcilere karşı yürüttükleri bir mücadeledir.

Farklı gruplara mensup olan revizyonistler bütün halinde gerilemekte olan bir akımın, yani modern revizyonizmin temsilcileridir. Büyük ya da küçük, güçlü ya da zayıf, gizli ya da açık en önde veya en arkada bütün revizyonistler marksizm-leninizme karşı mücadele etmekte, duruma ve şartlara göre bazıları o-

nu açıkça top ateşine tutarken diğerleri ise sinsice taşlayıp gizlenmektedirler. Sosyalizme karşı yürüttükleri mücadeleye veya aralarındaki çelişkiye bağlı olarak bazen ayrı ayrı bazen birlikte bazen de fraksiyonlar halinde yeniden gruplaşmak üzere bölünerek hareket ederler.

Togliatti'nin «vasiyetnamesi» modern revizyonistlerin marksizm-leninizme ve dünyadaki tüm devrimci güçlere karşı amansız bir mücadeleye giriştiklerini kanıtlamaktadır. Kendileri için başka bir yol yoktur. Marksist-leninistlerin ilkeli mücadelesi karşısında artık kimliklerini saklayacak durumda değillerdir. Bu nedenle artık eski parlak günleri geride kalmakta, kendi revizyonist mevzilerini korumak ve marksist-leninistlere karşı aktif bir şekilde mücadele etmek zorundadırlar. Bu kazanılmış olan büyük bir zaferdir ve bu zafer gizli veya herhangi bir biçimde kendini ortaya koyan modern revizyonizme karşı vermekte olduğumuz mücadeleyi sürekli güçlendirerek daha da derinleştirilmelidir.

Çeşitli ülkelerdeki marksist-leninist partiler ve devrimci komünistlerin mücadelesi ve revizyonist liderlerin kendi durumlarını sağlama almak amacıyla seslerini çıkaran komünistleri partiden ihraç etme çabalarının sonucunda, uluslararası komünist hareket içinde farklılaşmalar doğmuş ve bunun sonunda da yeni yeni marksist-leninist parti ve gruplar oluşmuştur. Süreç hala devam etmektedir ve kesintisiz olarak da devam edecektir. Sözünü ettiğimiz yeni devrimci güçleri koruyarak onlara yardımcı olarak, revizyonizme ve revizyonistlerin komünist hareket içindeki devrimci akımı gevşetip felce uğratmayı amaçlayan manevra ve kurnazca taktiklerine karşı vermekte oldukları mücadelelerinde onları sakınmak-

sızın destekleyerek, kazanmış olduğumuz bu büyük zaferi daha da derinleştirmeliyiz.

Marksist-leninistlerin kararlı mücadelesi, modern revizyonistlerin teşhir olması, ulusal ve uluslararası faaliyet alanında uğradığı ve her gün uğrayacağı yenilgiler, modern revizyonizmin saflarında patlak veren ve gittikçe daha şiddetli bir hal alan çelişkilere yol açmaktadır. Bu marksizm-leninizmin eylemde kazanmış olduğu bir başka büyük zaferdir. Ve revizyonist kamp içindeki çelişkilerin derinleştirilmesiyle daha da ileriye götürülmelidir. İşte bu nedenledir ki marksist-leninistlerin modern revizyonizme ve her türlü modern revizyonist akıma karşı kararlı bir mücadeleyi daha da yoğunlaştırmaları, hayati bir önem taşımaktadır.

Marksizm-leninizmin tarihi zaferleri gün geçtikçe artacaktır. Bunun belirleyici nedeni ve garantisi, tüm marksist-leninist partilerin ve güçlerin modern revizyonistlerin haince amaç ve faaliyetlerine karşı modern revizyonizmin topyekün yenilgisini sağlamak amacıyla verdikleri ilkeli ve uzlaşmaz mücadeledir. Bu mücadelede zafer mutlaka marksist-leninistlerin olacaktır.

II

İTALYAN KOMÜNİST PARTİSİ 10. KONGRESİ'NDEKİ TEZLER ÜZERİNE DEĞERLENDİRMELER

Dünyadaki gelişmeler karşısında, Tito-Kruşçev revizyonist çizgisini izleyen İtalyan Komünist Partisi'nin revizyonist liderleri, «emperyalizmin sömürgeci temelini hemen hemen bütünüyle yitirdiği ve eski sömürge dünyasının halkları ve özgür devletlerinin kapitalist sömürünün zor ve acılı yolundan farklı bir ekonomik gelişme yolunun arayışı içinde oldukları» sonucuna vardılar (1. Madde, 2. paragraf)

İtalyan Komünist Partisi'nin revizyonist liderleri, «sosyalist devletler, özellikle Sovyetler Birliği'nin (yani Sovyet revizyonist liderleri ve onların yandaşlarının), halkların ve ulusların özgürlüğü, daha iyi yaşam koşulları, bağımsızlık, bireyin kişiliğine saygı ve tüm devletler arasında barışçı bir işbirliği gerçekleştirmeyi amaçlayan bir ekonomik ve sosyal sistem yaratılması için burjuvazinin yönetici sınıfları ile barışçı bir rekabet içinde» olduğunu iddia etmektedirler.

Kruşçev ve Togliatti'nin emperyalizmle uzlaşmacı bir tavır içinde bulunan revizyonist tutumu ve kendilerinin emperyalizmle siyasal, ekonomik ve sos-

yal alanda «barışçı bütünleşme» içinde oldukları bundan daha açık bir biçimde ifade edilemezdi.

İtalyan revizyonistleri barış konusundaki tezlerini geliştirirken pasifist tutumlarına uygun olarak, her türlü ideolojik, siyasal ve örgütsel ödünü vermeye hazır olduklarını ortaya koymaktadırlar. İktidarın mücadele ile değil yapısal reformlarla barışçıl evrimci bir biçimde ele geçirilmesi teorisi, onların diğer bütün teorik görüşlerini temel aldığından İtalyan revizyonistleri açısından son derece mantikidir. Kendileri, İtalyan burjuvazisi ve uluslararası burjuvazinin, bir süre sonra Togliatti ve Pajeta'nın parlamentoda yaptığı konuşmalar sonunda teslim olacağı görüşündedirler.

Tezlerden birisi: «Yönetici gruplar arasında bile, yeni bir dünya savaşını önleme çabaları giderek artmaktadır. Bu eğilim, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın liderliğindeki siyasal grup için de geçerlidir. Yeni Başkan bir yandan emperyalizmin ekonomik ve siyasal egemenliğini güvence altına almak için yeni stratejiler saptarken, bir yandan da uluslararası ilişkilerde daha uzlaşmacı bir tavır takınmakta ve geleneksel sömürü ilişkilerden vazgeçme eğilimi göstermektedir» diyor. (4. Madde, 1. Paragrafın ortaları)

Bu ne anlama gelir? Bunun anlamı şudur: İtalyan revizyonistleri belli başlı emperyalist grupları, hatta Kennedy grubunu bile (yani emperyalizmin gizli güçlerini) savaşı engelleyecek bir güç olarak görmektedirler; Bu inançları, Kennedy tarafından ortaya atılan «emperyalizmin temel stratejisinden» kaynaklanmaktadır. Bu stratejinin «yeniliği» «uluslararası ilişkilerde daha uzlaşmacı olunması ve geleneksel sömürücü ilişkilerden vaz geçilmesi» ilkelerini ön-

görmesinden kaynaklanmaktadır. Oysa İtalyan revizyonistleri bunların, aslında emperyalizmin (şüphesiz barış-sever emperyalizmin) ekonomik ve siyasal egemenliğini garanti altına almak amacını güttüğünü görmezlikten gelmektedirler. Bütün bunlar modern revizyonistlerin emperyalizmin tabiatının artık tümüyle değiştiğine inandıklarının açık bir kanıtı değil midir? İtalyan Komünist Partisi'nin revizyonist liderleri, «Kennedy grubunun» bünyesinde barış ve sosyalizmin çıkarları için gereken ödünleri vermeye hazır, sömürgeciliği reddeden (yeni bir sömürgecilik türü yaratmak amacıyla) ilerici ve gerçekçi unsurlar bulmaktadırlar. Kısacası Togliatti grubu, Kennedy'e ve onun emperyalist tutumuna alkış tutmaktadır. Komünist Partisi'nin revizyonist liderlerinin İtalyan burjuvazisi ile temel sorunlar üzerinde bugün giriştikleri ve yarın da artıracakları uzlaşmacı tavrı, onların Amerikan emperyalizmine boyun eğişlerinin ışığı altında değerlendirmek gerekir. Sonunda kendileri de İtalyan büyük burjuvazisinin liderleri gibi, Amerikan emperyalizminin uşakları haline geleceklerdir. Bu nedenle İtalyan işçi aristok asisi, sermayenin uşağı olma yolunda hızla ilerlemektedir.

Daha sonra tezlerinde: «Emperyalizmin başı çeken grupları arasında bazı farklılaşmalar olduğu gerçeğini yadsımak hata olur. Üstelik bu durum, uluslararası ilişkilerin yumuşatılması ve barışın güçlendirilmesini engellemeye çalışan aşırı grupların, ABD'deki faşist örgütlerin, Almanya ve Fransa'daki militarizm yanlısı unsurların saf dışı bırakılmasını kolaylaştırmaktadır» demektedirler. (4. Madde, 1. Paragrafın sonu). Yani İtalyan Komünist Partisi 10. Kongresi'nin tezlerine göre, «bu» «iyi kişilerin» des-

teklenmesi ile, aşırılar, militaristler, faşistler vs. kolayca denetlenebileceklerdir.

Ümitlerini bu «hayırsever kişilerin» iyi niyetlerine bağlayan İtalyan Komünist Partisi'nin liderleri, barış içinde beraberliğin gerçekleşeceği, ekonomik ve siyasal sorunların çözülebileceği, farklılıkların ortadan kaldırılabileceği, «ne devrimin ne de karşı devrimin ihraç edileceği» gibi revizyonist bir sonuca vardılar. Çünkü tezlerinde: «bu amaçlara ulaşabilmek için verilecek mücadele, yeni bir dünya savaşından ve devrim veya karşı devrim ihraç etmeyi amaçlayan dış müdahaleden kaçınmak ilkesine dayanacaktır» demektedirler (4. Madde, sonlara doğru). Onlara göre şimdiye kadar devrim ihraç edilmiştir ve bunda «Moskova'nın parmağı vardır ve onun amaçlarına hizmet etmektedir.» Bunun mantıksal sonucu olarak İtalyan revizyonistleri, «devrimin ihraç edilmemesi», yalnızca Ekim Devrimi'nin sürdürülmesi ve bunun da son olması gerektiği sonucuna varmışlardır! Burjuvazi ve onun «demokrasisi», ölümler, baskı yöntemleri ve işçilerin sömürülmesi yoluyla «ilerleme» -yani evrimci bir sosyalizm- sağlayacaktır. Bu nedenle İtalyan revizyonistleri tarafından vaazedilen «bir arada yaşama» tezi artık bundan sonra devrimlerin yayılmayacağını, işçi sınıfının mücadelesinin ve proletarya diktatörlüğünün söz konusu olmayacağını «dünya emperyalizmine garanti» etmektedir. Bu sosyalizmin kapitalizmle bütünleşmesi anlamına gelir. Bu Kautski ve Bernştayn'ın oportünist teorilerinden de aşağılık bir tezdir. Çünkü İtalyan modern revizyonistleri, bu konuda emperyalizme garanti vermekle kalmamış, devrim için gerekli şartların oluştuğu ve devrimin zafere ulaştığı her yerde sosyalizmi yıkmak görevini de üstlenmişlerdir.

Emperyalizm varlığını sürdürebilmek ve kârını artırabilmek için Kruşçev, Tito ve Togliatti gibi uşaklara muhtaçtır. Fakat emperyalistler ve revizyonistler ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, devrimler patlak verecek, işçi sınıfı ve sömürülen diğer sınıflar örgütlenecek ve baş kaldıracaklardır. Son tahlilde emperyalizm kendi kanı içinde boğulacaktır. Bu nedenle emperyalizm ne silahsızlanacak ne de dünyaya hakim olmak ve sosyalizmi yoketmek amacından vazgeçecektir.

İşte bunun içindir ki, emperyalist stratejinin emrinde olan revizyonist teoriler, acımasızca teşhir edilmeli ve bir kenara fırlatılıp atılmalıdır. Modern revizyonistler durumlarından fazlaca gurur duymaktadırlar. Bugün için ekonomik ve askeri gücü ellerinde bulundurmakta ve kendi çıkarları için Sovyetler Birliği ve Bolşevik Partisi'nin güç ve otoritesini sömürmektedirler. Bu nedenle de onlarla daha dikkatli bir biçimde mücadele etmek gerekmektedir. Halklar ve komünistler ancak böylece onların gerçek kimliklerini öğrenebilir ve onlara ihanetlerini gizlemelerine fırsat vermezler.

İtalyan revizyonistlerinin tezlerine göre, kendileri, herkesin birbiriyle kardeş olacağı bir dünya «istemekte ve bunun için savaşmaktadırlar» onlara göre, komünistler ve işçi sınıfı, daha müsamahalı davranacaklar, seslerini fazla yükseltmeyecek, devlet gücünü ellerinde bulunduranlara karşı silahlanıp baş kaldırmayacak; barış ve «gelişme» adına, zenginlerin çıkarları uğruna ödünler vereceklerdir. İleri sürdükleri bu görüş, Vatikan'daki Papa'nın «zenginlerle fakirlerin kardeşçe bir dünyada yaşamaları» şeklindeki vaazından farksızdır.

Böylece Togliatti ve marksizm-leninizmin düş-

manları olan yandaşları, rahatlarını, villalarını, otomobillerini, parlamentodaki iskemlelerini «komünizm adına ve barış içinde birarada yaşama sayesinde» korumuş olacaklardır. Diğer yandan, «bu Kutsal Katolik Düzene» karşı çıkanlar «yobaz», «hain», «dogmatik», «bölücü», «Stalinist», ve «savaş yanlısı» olarak nitelenmektedir.

İtalyan revizyonistleri daha sonra tezlerinde: (5. Madde 1. Paragraf). Kitlelerin eyleminin «Kennedy grubu» gibi gruplara değil militaristlere ve aşırılara yöneltilmesi gerektiğini ifade etmektedirler. Bu nedenle revizyonistler, aslında bölünmenin söz konusu olmadığı yerlerde bölünmelerin gerçekleştirilmesini amaçlamaktadırlar. Böylece emperyalistler, bu bölünmüş gruplarla kolayca mücadele edebileceklerdir. Revizyonistlerin teorisi işte böyle bir teoridir.

İtalyan hükümetinin ileri gelenleri ile aynı «barış ve barışçı siyaseti» paylaşan tezler, Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun barış için mücadele etmesi gerektiğini ileri sürmektedirler. Tezlere göre: «hükümet başkanlarımızın bugüne kadarki 'Avrupalılaşma' hareketi bu çerçeve içinde (yani Amerikan emperyalizmini destekleme) görülmekteydi. Fakat Avrupa Ekonomik Topluluğu'na olan bağlılık barış için atılacak adımlara engel değildir ve olmamalıdır»da (5. Madde, 5. Paragraf) Bir başka deyişle onlar Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun, barışı engelleyen değil aksine barışın gerçekleştirilmesi için çalışan kapitalist bir örgüt olduğunu, bu nedenle de «kabul edilebileceği» tezini ileri sürmektedirler. Bir yandan Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun benimsenmesini önerirken, bir yandan da Ortak Pazar'a girmiş olan «aşırılar ve militaristlerle» mücadele edilmesi gerektiğini ileri sürmektedirler. İtalyan revizyonistlerine

göre, Avrupa Ekonomik Topluluğu, sosyalizme doğru «atılan ileri bir adımdır».

İtalyan Komünist Partisi 10. Kongresi'nin tezlerine göre, Amerikan emperyalizminin diğer kapitalist ülkeler üzerindeki ekonomik egemenliği azalmıştır. (6. Maddenin tümü)

7. Maddenin 2. Paragrafına göre: «Farklı tarihsel koşullara, değişen somut siyasi duruma ve her ülkenin gelenek ve gereksinmelerine aldırmaksızın, sosyalist ekonomi ve toplum yaratmada tek bir modeli benimsemek ve ona uygun biçimde hareket etmek son derece hatalıdır. Marks ve Lenin'in öğretilerine aykırı olan bu yanlış eğilim, zararlı ekonomik ve siyasal sonuçlar doğuracaktır. Şöyle ki, demokratik hayatın kısıtlayıcı yöntemleri, iç savaş ve devrimin bastırılması amacını taşıyan dış müdahale gibi engellerle karşılaşılacaktır.» İtalyan revizyonistlerinin bununla söylemek istedikleri şey, «sosyalist ülkelerin farklı tarihsel, geleneksel ve siyasal koşullara aldırmaksızın eş sosyalist ekonomi ve toplumlar yaratmakta oldukları»dır. Ve onlar bunu kınıyorlar. Yani İtalyan revizyonistlerine göre tüm sosyalist ülkeler sosyalizmi kurarken, şimdiye kadar iktidarı ele geçirememiş, sosyalizmi kuramamış, ve hiç bir zaman da revizyonist çizgisine uygun bir sosyalizm gerçekleştiremiyecek olan Togliatti'nin yolunu izlemelidirler. Bizim, «zararlı ve dogmatik Sovyet yönetimini» kopye ettiğimizi ve bu yöntemin bize zorla kabul ettirildiğini ileri sürmektedirler. Lenin ve Stalin devrinin dünya çapındaki Sovyet deneyimi hiçe sayılmakta, ya da İtalyan revizyonistlerinin tüm gruplarınca saldırıya uğramaktadır. Revizyonistler bizim uyguladığımız yöntemlerle ilgili gerçeklerden hiç söz etmemektedirler. Örneğin bugün bizim köylümüzün

durumu giderek düzelmekte olduğu halde, Togliatti'nin uyguladığı «tarz ve yöntemlere» rağmen İtalyan köylüsünün durumu giderek bozulmaktadır. Bizim ülkemizde endüstrinin işçilerin ellerinde olduğunu, oysa Togliatti'nin savaş verdiği yerde endüstrinin kapitalistlerin elinde olduğu gerçeğini itiraf etmemektedirler. Bunun anlamı şudur: İtalyan revizyonistleri çalışmak yerine boş lafla vakit geçiren kendilerinden daha iyi durumda olanları suçlayan «filozoflar»dır.

İtalyan revizyonistleri şu üç ana gayeyi gütmektedirler. Bu tezleri savunurken bizim ülkemizde kurduğumuz sosyalist inşayı gözden düşürmek ve Polonya'da sosyalizmin inşası sırasında revizyonist sapmaları teşvik etmek, halka bunlar normal ve doğru şeylermiş gibi kabul ettirmek ve hiçbir şey yapmamalarından ötürü kendilerini övmekle yetinmeyip, doğru yolda olduklarını», «vaazettikleri» yeni yapı çizgisiyle «sosyalizme ulaşacaklarını göstermek». Yani onlar «marksizmin papaları» ve henüz sosyalizmi kuramamış olan «partilerin» «ideolojik liderleri» pozundadırlar. İtalyan revizyonistleri bu «partilere», Stalinist eğilimlerin «geçmişinden ders almalarını ve gözlerini Roma'ya çevirmelerini tavsiye» etmektedirler. Bütün yollar Romaya çıkar!.. Ve «marksistlere göre Roma'nın Papa'sı da Togliatti»dir.

7. Maddenin 2. Paragrafında İtalyan Revizyonistlerinin açıkça ifade ettiklerine göre, Sovyetler Birliği ve biz sosyalist ülkelerde sosyalizmin inşasında «marksizm-leninizm'in» tahrif edilmesine gerek yoktur. Çünkü bir düşman baskısı, sınıf mücadelesi ve devrimin dışarıdan tehdit edilmesi söz konusu değildir! Bu hainler emperyalistlerin saldırgan siyasetini, ve Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ül-

kelere yönelttikleri saldırıları gizleyebilmek için tarihi çarpıtmaktadırlar. Bu tutumlarıyla da kapitalistlerin uşakları olduklarını bir kez daha kanıtlıyorlar.

İtalyan revizyonistleri tezlerinin 7. Maddesinin 6 ve 7. Paragraflarında: «Sovyetler Birliği deneyinin sonuçları bizi, Çin Halk Cumhuriyeti, Polonya, Küba, Yugoslavya ve halk demokrasisine dayanan diğer ülkelerdeki deneylerden elde edilen sonuçları gerçek anlamda değerlendirmekten alıkoymamalıdır. Örneğin, Yugoslav komünistleri arasındaki belli başlı anlaşmazlıklar bizi, onların izledikleri yolu tümüyle yadsımaya itmemelidir» diyorlar'

«İtalyan Komünist Partisi'nin yönetici organları SBKP'nın 22. Kongresi sonuçları üzerine tartışmaları takiben bu çizgiyi kabullenmiş ve tamamen doğru olarak nitelemişlerdir. Bu görüşe uygun olarak araştırmalar yapılacak, tartışmalar açılacak ve hatta iktidarı ele geçirmek ve sosyalizmi kurmak gibi konularda doğrudan deneylere sahip olan diğer parti liderlerinden yardım istenecektir.»

Yugoslav revizyonistlerinin sapma ve hataları (burada sözü edilen, onların açık ihanetleri ve Yugoslavya'yı tamamen ABD'nin hizmetine koşan tutumlarının İtalyan revizyonistlerini etkilememesi değildir). İtalyan revizyonistleri tarafından öyle hafife alınmaktadır ki, kendileri Yugoslavya'nın «sosyalizmi inşa» deneyini son derece olumlu bir yöntem olarak değerlendirmektedirler. (Çünkü kendileri bu konuya özel bir ağırlık vermektedirler.) Bu görüşten yola çıkarak 1961'deki Kongrelerinin tezlerin «doğruluğunu» yinelemekte ve kendilerini, dünyada sosyalizmin inşasında izlenecek yol konusunda diğer partilerin etrafında toplanacakları bir merkez olarak göstermektedirler.

İtalyan revizyonistlerinin tezlerine göre, iktidarı ele geçirmeye ve sosyalizmi kurmaya çalışan halklar, «yeni yollar», «yeni tarzlar» ve «yeni yöntemler» uygulayacaklardır. Sosyalist ülkelerin deneylerine gelince, sadece kendiliğinden bir etkisi olabilecek bu deneyler kavanozun içine konmalı ve uzaktan hayranlıkla seyredilmelidir. Revizyonistlere kalırsa, tek bir kurşun bile atılmadan başarıya ulaşacaklardır!

Tezlerde önce, tümüyle revizyonist olan öneriler ortaya atılmakta daha sonra da ihanetlerin biraz olsun gizlenmesi amacıyla bu tezlerin üstü örtülmektedir. Tezlerin birisi: «tekelci devlet kapitalizminin giderek yaygınlaşması, sosyalizme geçiş şartlarının olgunlaştığını gösterir» diyor (8. Madde. 3. Paragraf)

Diğer bütün revizyonistler gibi İtalyan Komünist Partisi liderleri de, «kitlelerin demokratik mücadelesi» ilkesini benimsemekte ve iktidarın işçi sınıfı tarafından parlamenter yolla ele geçirileceği görüşünü savunmaktadırlar. Tezlere göre «kitle hareketlerine bağlı olarak halkın içinde derin kökler salmış bulunan güçlü demokratik ve sosyalist akımlar var olduğunda bu alandaki temel fonksiyon parlamenter kurumlara hapsedilebilinir». (8. md. 2. paragrafın sonu) Parlamenter mücadele, revizyonistlerin tüm «mücadelelerinin» can alıcı noktasını oluşturur.

İtalyan revizyonistleri için iki tür mücadele vardır: «demokrasi için mücadele» ve «sosyalizm için mücadele»; biri diğerini etkiler. Peki, demokrasiyi kim temsil ediyor? Sosyalizm İtalyan revizyonistleri için neyi ifade ediyor? Kendileri bu anti-marksist teorileri, tehlikeli revizyonist tezlerini desteklemek,

proletarya diktatörlüğünü yıkmak işçi sınıfının önder rolünü tasfiye edebilmek amacıyla üretmektedirler. Tezlere göre: «Bu şartlar altında proletarya diktatörlüğü, iç savaş ve kapitalizm tarafından ablukaya alınmış bir ülkede sosyalizmin ilk kez inşası gibi durumlardan farklı bir içeriğe sahip olabilir» (8. madde, 3. paragrafın başı). Kısaca İtalyan revizyonistlerine göre, proletarya diktatörlüğünün zamanı geçmiştir. Çünkü ülkeler «Nuh'un» zamanında kapitalist devletler tarafından abluka altına alınmıştı. Oysa çabalarının sosyalizmi kurmak olduğunu iddia eden Togliatti ve yoldaşları yalnızca kapitalizm tarafından kuşatılmakla kalmamış, fakat onu kendi ülkelerinde kararlı bir biçimde kurmuş bulunmaktadırlar. Bu revizyonist «kahramanlar», tepeden tırnağa silahlı düşmanlarını kendi ülkelerinde incitmeden ve ince yöntemlerle dize getirecek gibi gözükmektedirler! Bütün bu tezler, emperyalizmin artık gücünü yitirdiğini, savaşa hazırlanmadığını, emperyalizmden bir tehlike gelmiyeceğini ve kapitalist ablukanın vs. nin söz konusu olmadığını ileri süren Kruşçev'ci tezleri desteklemektedir.

İtalyan revizyonistlerinin iddiasına göre, kendilerini bu «doğrudan ve güvenilir yolla» ilerlemekten alıkoyabilecek engeller; «reformist-revizyonizm» (tabii kendilerini gerçek marksist-leninistlerin saflarına dahil etmektedirler) ve özellikle dogmatikler, «aşırı ve sekterler»dir. (kendileri bir değil onlarca çizgiyi izlemektedirler ve bunun nedenini de anlamak zor değildir). Bunlara karşı bırakınız herhangi bir şekilde mücadele etmeyi, onlara karşı ideolojik mücadeleye dahi girilmeyecektir. Öte yandan, dogmatiklere ve sekterlere gelince bunlara karşı şiddetli bir ideolojik-politik mücadele verilmesi ve bu unsurların teş-

hir ve yok edilmeleri istenmektedir. Bunun da neden böyle istediklerini anlamak kolaydır.

Tezlerinde (8. maddenin son paragrafı), İtalya ve diğer Batılı kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının mücadelesinin gerilediğini kabul etmektedirler. Fakat bu ülkelerin komünist partilerinin revizyonist liderleri bu suçu üstlerine almamakta, bu durumun kendi izledikleri hatalı tutum nedeniyle ortaya çıktığını, revizyonist ihanet içinde ve sermayenin emrinde olduklarını kabul etmemektedirler. Bu durumda suçlanan yalnızca «zavallılar»dır.

İtalyan revizyonistleri, uluslararası komünizmin «amaçları» ve «izlemesi gereken yol» konusundaki tarihi dökümanlar arasına, hiç çekinmeden, 17 Avrupalı komünist partinin katıldığı ve şüphesiz ki büyük çelişkilerle dolu olan Roma Konferansı'nın Kararları'nı da katmışlardır. (10. madde, 2. paragrafın başı). Bunun hemen akabinde: «Bu dökümanlar tarafından belirlenen çizgi çerçevesinde her parti, siyasal tavrını, eylem ve örgüt biçimini, ülkesinin ekonomik ve siyasal durumunu dikkate almak şartıyla iç yaşantısını, geleneklerini ve demokratik yaşam tarzını ve ülkelerin acil hedeflerini... saptamakta özerk olarak hareket edecektir.» denilmektedir. (10. madde, 2. paragraf). Bu ve bunun gibi açıklamalardan çıkan sonuç İtalyan Komünist Partisi 10. Kongresi'nin tezlerinin 1957 ve 1960 Moskova zirvelerinin belgelerine ve tek bir çizgi izlenmesi görüşüne karşı çıkmakta olduğudur. Oysa bu çizgi, 1960 Moskova Beyannamesi'ni «kısa vadeli bir uzlaşma» olarak niteleyen Kruşçev'le aynı noktaya varan bütün komünist ve işçi partileri tarafından uygulanmış olmalıydı. Aslında İtalyan revizyonistleri bu Beyanname'yi çöp sepetine atmışlardır.

İtalyan revizyonistleri bu açık sapmalarını destekleyebilmek için, «marksizm-leninizme atıflarda bulunuyorlar». Fakat Beyanname'nin yalnızca tek bir partinin deneyini değil, dünya komünist hareketinin deneylerini yansıttığını unutmaktadırlar. 81 komünist ve işçi partisi, edindikleri deneyleri Moskova Zirvesi'ne getirmişler ve bu Beyanname'de bu deneylerin özü ve gelecekte izlenmesi gereken yön belirtilmiş bulunmaktadır. Bunlar, Togliatti'nin durumu sosyal, dini koşullara vs.ye bağlamak istediği ufak ayrıntılar ve birkaç partinin özellikleri olmayıp temel yönelimlerdir.

İtalyan revizyonistleri bu «çok anlamlı» tezlerini güçlendirmek için, marksizm-leninizmi ve Moskova Zirvesi'ni sadakatle izleyen İşçi Partimize saldırmaktadırlar. Tezlerinde bize yönelttikleri saldırılar 28 satır tutmaktadır: «AEP önderleri ile aramızda derin ayrılıklar vardır. Onlar, sosyalizmin inşası ile demokrasi ilkelerinin yükseltilmesi arasındaki ilişki sorununu, komünist partinin güçlenmesi ve görevlerinin gelişmesi ile partinin çeşitli kademeleri arasında dahili bir demokratik merkeziyetçiliğin oluşması olarak algılamaktadırlar. Onlar emperyalizme karşı mücadelede uluslararası komünist hareket ve sosyalist ülkelerle kardeşlik ve birlik içinde hareket etmelidirler. AEP'nin liderleri, enternasyonalizmi yıkmış, komünizmin ortak davasını inkar etmiş, açık bir hizipçilikle giriştikleri zararlı ve yanlış polemiklerle saflarımızı parçalamış bulunuyorlar. Onların bu tavrı, kısa zamanda marksizm-leninizm ve proleter enternasyonalizmi yolunu bulacakları umuduyla tereddütsüz bir biçimde reddedilmeli ve kınanmalıdır». (10. madde, 4. paragraf) Tezlerde başka hiçbir partiye saldırılmamaktadır. Bu onların, AEP'nin doğru tavrından,

doğru çizgisinden ve dünyadaki komünistlerin büyük çoğunluğunun partimizin bu çizgisini desteklemesinden ne kadar çok korktuklarını göstermektedir. İtalyan revizyonistlerinin bizim kınanmamız için çağrıda bulunmalarının nedeni budur. Oysa şimdiye kadar gerçekleşmiş ve gerçekleşecek olan şeyler bunların tam tersidir.

İtalyan revizyonistleri tezlerinde kapitalist ve sosyalist ülkelerin ekonomik bütünleşmesini sinsice önermektedirler. Bu noktada özellikle, Avrupa ülkelerini kastetmektedirler. Tezlerde şunlar söyleniyor: «İfadesini sosyal ilerlemede bulacak olan hızlı ekonomik kalkınmayı şu anda engelleyen zıtlıkların tasfiyesini sağlayacak bir biçimde; barış ve barış içinde birarada yaşama, uluslararası ekonomik işbirliği politikası için dünya çapında mücadele çerçevesinde savaş vermeliyiz. Özellikle Avrupa'da, hatta farklı sosyal sistemlere sahip devletler arasında bile, mücadelenin artırılması, gümrük duvarlarının kaldırılması ve geri kalmış bölgelere yardım amacıyla, Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nın ekonomik ve siyasal organlarının gerçekleştirebileceği bir Avrupa ekonomik işbirliği prensiplerinin saptanması gerekmektedir». (10. madde, 10. paragraf). Böylece İtalyan revizyonistleri, önce Tito, Kruşçev ve sonra da Kennedy'nin temel ilkeleriyle aynı noktaya varmış oluyorlar: «Önce Avrupa'nın bütünleşmesi, daha sonra da Amerika ile birleşme...»

7,5 lira